Luterilainen

N:o 1 2023 ❄ 1926 — 2023 ❄ 98. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.

Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Voimallinen on tehnyt minulle suuria.

Näillä sanoilla Maria riistää kaiken vallan ja voiman kaikilta luoduilta ja antaa ne yksin Jumalalle. Oi, mikä suuri rohkeus ja väkevä voitto: uskalletaan yhdellä ainoalla sanalla tehdä kaikki mahtavat heikoiksi, kaikki sankarit voimattomiksi, kaikki viisaat hulluiksi, kaikki ylistetyt häpeäksi ja omistetaan ainoalle Jumalalle yksin kaikki voima, suuret teot, viisaus ja kerskaus.

Tuo sana voimallinen merkitsee näet seuraavaa: ei ole ketään, joka jotakin tekee, Jumala yksin kaiken kaikissa vaikuttaa: kaikkien luotujen teot ovat Jumalan tekoja. Me tunnustammekin: ”Minä uskon Isään Jumalaan, kaikkivaltiaaseen.” Hän on niin kaikkivaltias, ettei missään, minkään kautta eikä mikään muu vaikuta kuin hänen voimansa yksin.

Tämä on sangen syvällinen kohta. Se sisältää paljon ja kumoaa kerrassaan kaiken ylpeyden, ylvästelemisen, kerskaamisen, väärän luottamuksen; se ylentää ainoastaan Jumalan, vieläpä ilmoittaa sen syyn, minkä tähden ainoastaan Jumalaa on ylistettävä: hän tekee kaiken. Helposti tämä on sanottu, mutta vaikea on sitä uskoa ja elämään soveltaa; ne, jotka sitä elämässään harjoittavat, ovat varsin rauhallisia, levollisia, yksinkertaisia ihmisiä, jotka eivät mitään omaksi ansiokseen lue, he kun hyvin tietävät, ettei se ole heidän työtänsä, vaan Jumalan.

Martti Luther
Mannaa Jumalan lapsille

Luterilainen

98. vuosi kerta

ISSN 0355-7685

N;o 1 2023

100 VUOTTA

Tunnustukselliset seurakunnat 100 vuotta!

Jumalan armosta muodostuivat ensimmäiset tunnustukselliset luterilaiset seurakunnat 100 vuotta sitten, v. 1923 alkaen. Viime vuosisadan alkupuolella oli evankelisen liikkeen sisällä pastoreita ja maallikoita, jotka kaipasivat pitäytymistä Raamatun sanaan ja luterilaiseen tunnustukseen, kun valtakirkko oli niin laillisen järjestyksensä kuin pappien ja piispojen oppisuuntautumisen myötä loitonnut Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen sitovuudesta. Kristillisessä kirkossa kaikki perustuu oppiin, kuten Kristus sanoo perusohjeessaan: *”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heidät pitämään kaiken, minkä olen käskenyt teidän pitää. Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti. Aamen.”* (Matt. 28:19,20)

Muutamille pastoreille ja joukolle maallikoita selvisi Raamatussa ilmoitetusta Jumalan sanasta ja luterilaisista Tunnustuskirjoista, että heidän tuli edetä kohti erillisiä, Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen pitäytyviä paikallisseurakuntia. Näitä ryhmiä ja henkilöitä oli eri puolilla maata ja ensimmäisenä muodostui Lahden Vapaa Evankelis-Luterilainen Seurakunta v. 1923, seuraavan vuoden alussa Hämeenlinnan seurakunta, jne. Ennen sotia oli seurakuntia myös sittemmin rauhanteossa luovutetun Karjalan alueella, mistä seurakuntalaiset siirtyivät evakkoina kanta-Suomeen, eniten Lahden seudulle. Seurakunnat muodostivat yhteisen kirkkokunnan, joka rekisteröitiin v. 1929. Seurakuntia edeltäneistä ja niiden muodostumisen ajoista on edesmennyt pastori A.A. Uppala laatinut laajan tutkielman, ”Tunnustukselliset Seurakunnat syntyvät”, v. 1976.

Vapaiden Evankelis-Luterilaisten (myöhemmin Tunnustuksellisten) seurakuntien perustavat pastorit olivat: A. Aijal Wegelius (1935 alkaen Uppala) (1897–1984), Kauko Valve (1896–1954), Väinö I. Salonen (1890–1953) ja Ragnar G. Wegelius (1894–1975). Ennen viime sotia seurakuntia oli seuraavien paikkakuntien nimillä: Helsinki, Hämeenlinna,

Jämsä, Koskenpää, Kuolemajärvi (Kannaksella), Kuusankoski, Kyyjärvi, Lahti, Vuoksela (Kannaksella). Pastori Uppala hoiti ns. läntistä piiriä, eli Hämeenlinnan, Koskenpään, Helsingin ja Kyyjärven seurakuntia. Pastori Valve hoiti Lahden ja Kuusankosken seurakuntia sekä pari vuotta Helsinkiä. Pastori Salonen hoiti kuolemaansa asti Koskenpään, Jämsän ja Kyyjärven seurakuntia sekä pari vuotta Kuolemajärven seurakuntaa. Pastori R.G. Wegelius hoiti Kyyjärven ja Vuokselan seurakuntia sekä jonkin aikaa Lahden, Kuusankosken ja Helsingin seurakuntia Valven kuoleman jälkeen. Sodan jälkeen ja viime vuosisadan loppupuolella seurakunnat ovat hallinnollisesti yhtyneet niin, että kirkossamme on nyt kaksi seurakuntaa, Tampereen ja Helsingin seurakunnat. Jäsenet asuvat laajasti miltei ympäri maata, merkittävimmät keskittymät ovat Helsingin ja Tampereen seudut.

Perustamisvaiheen neljästä pastorista kaksi, Salonen ja Valve, saivat iäisyyskutsun miltei peräkkäin 1953 – 1954 ollessaan inhimillisesti katsoen vielä työikäisiä. Kirkko sai kuitenkin pian apua Amerikasta, kun Kansalliskirkon juuri eläkkeelle jäänyt johtaja tri Gustaf Aho (1897–1973) tuli Lahden seurakuntaan muutamaksi vuodeksi. Häntä seurasi jo 1920-luvulta tuttu uskonveli, tri Erkki Penttinen (1899–1958), jonka työkausi Lahdessa jäi lyhyeksi varhaisen kuoleman vuoksi. Amerikan apu ei kuitenkaan siihen loppunut, vaan 1959 saimme nuorekkaan pastorin, amerikansuomalaisen Rupert Efraimsonin (1925–2013), edellisten työn jatkajaksi. Hänen työuransa Lahdessa, Kuusankoskella ja Helsingissä kesti runsaat kymmenen vuotta. Sen jälkeenkin hän usein ja eläkevuosinaan joka kesä saapui meille palvelemaan seurakuntia.

Kirkkomme sai 1950-luvun loppupuolelta 1960 -luvulle useita, kaikkiaan kuusi nuorta teologia, jotka toimivat pastorin virassa, kuka vuoden kuka yli 20 vuotta, ajautuen sitten jokainen eri syistä pois Tunnustuksellisten seurakuntien työstä. Pysyvästi heistä jäi kirkon palvelukseen vain Markku Särelä (s. 1936), joka on aivan viime vuosiin asti toiminut kirkon työssä erityisesti kirjoittaen ja kääntäen tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta. Ajanjaksolla viime vuosisadan lopulta 2010-luvun loppuun asti kirkkomme sai taas uusia pastoreita, kaikkiaan yhdeksän miestä, jotka olivat mukana eri pituisia aikoja poistuen sitten kuka mistäkin syystä omille teilleen. Heistä ei kukaan jäänyt pysyvästi joukkoomme.

Kun v. 2020 seurakunnat jäivät vaille saarnaviran hoitajia ja pastori Särelä yksin huonokuntoisena eläkeläisenä hoiti saarnaa ja välttämättömiä pastoraalisia tehtäviä, kääntyivät uskolliset jäsenet Herran puoleen, että Hän taas kerran armahtaisi meitä ja antaisi meille saarnaviran hoitajia. Herra kuuli rukoukset ja lähetti meille Raamatun sanaan ja luterilaiseen tunnustukseen pitäytyvän pastorin, Marko Kailasmaan, jonka molemmat seurakunnat kutsuivat pastorikseen. Hän vapautui entisestä työstään syksyllä 2022 ja aloitti vakinaisena työnsä, joka vie häntä ympäri maata.

Seurakunnat toimivat aluksi, ja paljolti edelleen, vuokratuissa kokoustiloissa. Sotien jälkeen ahkeran varojen keruun ja osin ulkomaisen avun

turvin hankittiin kirkkokunnalle toimitilakiinteistö Lahden keskustasta, Rajakatu 7. Paikalla olleen omakotitalon kylkeen rakennettiin uusi kirkkorakennus, joka vihittiin käyttöön v. 1950. Kiinteistön uudisrakennusosassa on kaunis kirkkosali, ns. alasali, arkisto- ja kirjastotiloja sekä kirjavarasto. Vanhassa omakotitalo-osassa on perheasunto, jota on kunnostettu nykyaikaan. Se on ollut pastorin asuntona, mutta on nykyään vuokrattuna ulkopuoliselle.

Lahden seurakunta hankki leiritoimintaa varten rakennuspaikan Hollolan Papinniemestä Vesijärven rannalta v. 1968, jonne rakennettiin kokoontumistilaksi iso rakennus. Tosin sitä ei koskaan saatu valmiiksi, mutta se toimi parikymmentä vuotta leirikeskuksena. Siellä pidettiin monina kesinä lapsille ja aikuisille tarkoitettuja raamattuleirejä aina 1994 asti. Toiminnan vähetessä kiinteistö myytiin vuosisadan lopulla.

Helsingin seurakunta hankki v. 1962 kokoontumistilaksi ja pastorin asunnoksi kerrostalohuoneiston vanhan Messuhallin (nyk. Kisahalli) läheltä, mutta siitä jouduttiin pian luopumaan naapurien vastustuksen vuoksi ja ostettiin v. 1964 isompi huoneisto Kaartintorin reunalta Fabianinkatu 13, jossa seurakunta edelleen kokoontuu. Huoneistossa on kirkkosali, keittiö ja asunto-osa, jossa pastori Efraimson asui, mutta nykyisin se on vuokrattuna ulkopuoliselle.

Tampereen seurakunnalla ei ole ollut omaa kirkkokiinteistöä tai -huoneistoa. Seurakunta hankki kokoontumistilaksi ja leirikeskukseksi lakkautetun kansakoulun Oriveden Siitaman kylästä v. 1972. Kiinteistöllä on tehty vuosien kuluessa erilaisia korjaus- ja lisärakennustöitä niin, että se nykyään voi toimia useiden kymmenten ihmisten leirikeskuksena. Kiinteistön nimeksi on otettu ”Siitamaja”.

Armonvälineet ovat Sana ja pyhät sakramentit, kaste ja Herran pyhä ehtoollinen. Erityisesti pidämme huolta lasten saattamisesta kasteen armoliittoon. Jäseniä kehotetaan osallistumaan Herran pyhälle ehtoolliselle niin usein kuin se on tarjolla. Säännönmukaisesti yhteiseen joka sunnuntain jumalanpalvelukseen päästään vain Tampereella ja Helsingissä. Pastori voi toimittaa jumalanpalveluksen ja HPE:n jakamisen vain joinakin sunnuntaina, ehkä kerran, kaksi kuukaudessa, mutta muulloin esimiehistö huolehtii ns. lukujumalanpalveluksen pitämisestä. Muilla paikkakunnilla pastori vierailee harvemmin ohjelman mukaan ja jäsenet huolehtivat itse kotioloissa sanankuulosta käyttäen tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta. Sanankuuloa ja keskinäistä yhteyttä tukevat merkittävästi kesäisin pidettävät leirit ja yhteiset juhlat kirkollisina juhlapäivinä, kuten uskonpuhdistuksen muistopäivä, joulu, pääsiäinen ja helatorstai, joille on muodostunut perinteiset kokoontumispaikat ja -tavat. Rippikoulun päätteeksi nuoret konfirmoidaan normaalisti juhannuspyhinä.

Merkittävä työsarka on kirkollamme ollut tunnustuksellinen luterilainen kirjallisuus, sekä suomen- että vieraskielinen. Kirkkomme Kristinoppia, joka sisältää Lutherin Vähän katekismuksen ja sen laajan

selityksen, on painettu useilla kielillä, ainakin: suomi, venäjä, viro, latvia, liettua, ruotsi, englanti, ukraina, kasakki ja igbo (Afrikassa). Kristinopin on toimittanut pastori Markku Särelä. Kirjaa on levitetty erityisesti Venäjälle useina painoksina, mm. Inkerin kirkolle. Tämän lisäksi merkittävä virstanpylväs oli Pyhän Raamatun uusi käännös, jonka past. Särelä teki. Käännös pyrkii mahdollisimman sanatarkasti pitäytymään Raamatun alkukieliseen tekstiin. Näiden kahden merkkiteoksen lisäksi Särelä on laatinut useita teologisia esityksiä ja kääntänyt tunnustuksellista luterilaista, saksan- ja englanninkielistä kirjallisuutta, jota STLK on painattanut.

Lähetystyö on kristillisen kirkon perustehtäviä. Jäsenistö on usein vetäytynyt vastuustaan vedoten vähäisiin mahdollisuuksiin, mutta jotain on vuosien kuluessa sentään tehty. 1900-luvun puolella meillä oli projekteja Afrikassa, johon osallistuttiin uskonveljellisten yhteyksien kautta ja osin suoraan. Meillä kävi vieraitakin sieltä. Kun Neuvostoliitto hajosi, ovet avautuivat sinne ja meillä oli yhteyksiä Inkeriin, Vepsään ja Viroon, myös Valko-Venäjälle ja Ukrainaan. Sittemmin olemme keskittyneet kirjallisen avun lähettämiseen. Em. maissa on ollut joitakuita yksittäisiä henkilöitä, jotka ovat olleet yhteyksissä meihin.

Kristuksen Kirkko on maailmanlaajuisesti yksi, vaikka me emme sitä voi silmin havaita. Kaikki, joilla on sama oppi ja tunnustus, ovat uskonveljiä keskenään. Myös samanhenkiset kirkkokunnat ovat uskonveljellisessä yhteydessä keskenään. Jo heti seurakuntiemme syntymisen alusta asti oli uskonveljellinen yhteydenpito ensisijaisen tärkeää. Tällainen yhteys oli heti Saksaan, jossa oli tunnustuksellinen luterilainen kirkko ja Amerikkaan, jossa oli suuri Missouri-synodi. Näitä yhteyksiä ylläpidettiin viime vuosisadan loppupuolelle asti, mutta sittemmin ne ovat väljähtyneet heillä ilmenneen opillisen liberalisoitumisen vuoksi. Nyt meillä on uskonveljelliset suhteet kolmeen seurakuntaan Saksassa ja yhteen Latviassa.

”Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, HERRA, jolloin lähetän nälän maahan; en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan HERRAN sanojen kuulemisen nälän. He hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään. He etsivät HERRAN sanaa, mutta eivät löydä.” (Aam. 8:11,12). Profeetta Aamos julistaa israelilaisille Jumalan tuomion sanan, että he katuisivat syntejään ja kääntyisivät jälleen Jumalan puoleen. Tämä sana kuuluu myös meille. Kun Jumalan Sana jatkuvasti hylätään, se otetaan pois. Apostoli Paavali kirjoittaa: *”Sillä hän sanoo: ’Otollisella ajalla olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut’. Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.”* (2 Kor. 6:2). Meidän on aika joukolla palata seurakunnan yhteisiin jumalanpalveluksiin, kun siellä vielä kaikuu HERRAN Sana. Pyytäkäämme yhdessä rakasta Vapahtajaamme, että hän ei meidän penseytemme vuoksi ottaisi meiltä Sanaansa, vaan taas kerran armahtaisi meitä ja antaisi meille uudet ”virvoituksen ajat” (Apt. 3:20).

Kalle Särelä

Uusi vuosi

Edessämme on nyt uusi vuosi. Vanha on mennyt. Vanhaa ja uutta vuotta ajatellessamme noudattakaamme apostoli Paavalin kehotusta: ”Mutta yhden minä teen; unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 3:13,14) Unohtakaamme mekin kaikki ikävä, joka viime vuoden aikana meitä kohtasi, kaikki se, mikä johtui syntisestä lihastamme, ja muistakaamme ainoastaan Jumalan hyvyys ja armo meitä kohtaan ja kaikki se, minkä saimme uskon kautta. Olkoon meilläkin mielessämme vain yksi ajatus: että pysyisimme uskossa Jeesukseen ja saavuttaisimme voittopalkinnon. Uskossa pysymmekin ja voiton saavutamme, kun pysymme Jeesuksen sanassa. Sen kautta Hän ravitsee ja varjelee meitä.

Sun kanssasi alkaa, oi Jeesukseni,
mä rohkenen taas tämän vuoden,
kun tiedän: Sä käyt minun vierelläni
näin Sun kätes mun käteen suoden.
Sun kanssasi en minä pelkää.

Siionin Kannel 1961, 30:1

Rpert Efraimson
Herrani elää

Ihmiselämän katoavaisuus

”Katso, kämmenen leveydeksi sinä teit päiväni, ja elämäni on edessäsi kuin ei mitään. Vain tuulen henkäys ovat kaikki ihmiset, kuinka lujina seisovatkin.” (Ps. 39:6)

Hautajaisissa olemme usein kuulleet nämä sanat. Psalminkirjoittaja sanoo elämämme matkaa kämmenen leveydeksi. Se oli hänen aikanaan pienin mitta. Seuraava oli kyynärä, kyynärpäästä sormien päähän. Lyhyt on ihmisen elämä, vaikka hän eläisi sata vuotta. *”Minun elämäni on sinun edessäsi niin kuin ei mitään.”* Psalmista vertaa elämäämme varjoon, huokaukseen, kedon ruohoon, linnun lentoon, tuulen henkäykseen.

Mutta tämän lyhyen vaivantäyteisen ajan jälkeen seuraa iankaikkisuus. Kristukseen uskovalle kuolema on elämän alku. Hauta on vain portti, jonka kautta kuljetaan todelliseen, täydelliseen, iankaikkiseen elämään. Se on elämä, jossa ei enää ole varjoa eikä huokausta, ei syntiä eikä kyyneleitä. Siellä me olemme aina Herran kanssa, ja *”ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti”*.

Tähän elämään meillä on vapaa pääsy Jeesuksen kautta. ”Sinä neuvot minulle elämän tien”, sanoo psalmista. Se tie on Jeesus Kristus. Tälle tielle Pyhä Henki taluttaa meitä evankeliumin kautta. Ja tällä tiellä olemme, kun emme enää omista laista saatavaa vanhurskautta, vaan sitä, jonka Kristus on ansainnut meille kuuliaisuudessaan ristinkuolemaan asti. Siihen uskon kautta pukeutuneina voimme sanoa apostolin kanssa. *”Jos elämme, elämme Herralle, ja jos kuolemme, kuolemme Herralle. Sen tähden, elimme tai kuolimme, olemme Herran omat.”*

”Ah auta, rakas Isämme,
niin että eläisimme,
me että toinen toisemme
taivaassa tapaisimme.
Opeta meitä kuolemaan
ennen kuin täältä tuonelaan
tulemme temmatuiksi” Amen

Voimattomalle voimaa.

Ota evankeliumi vastaan!

”Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle. Hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa toiset toisista, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle puolelleen, mutta vuohet vasemmalle. Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa, Isäni siunatut, ja perikää se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti. Sillä minun oli nälkä, ja annoitte minulle syödä, minun oli jano, ja annoitte minulle juoda, olin vieras, ja otitte minut huoneeseenne. Olin alaston, ja vaatetitte minut, sairastin, ja kävitte minua katsomassa, olin vankilassa, ja tulitte luokseni.' Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle sanoen: 'Herra, milloin näimme sinut nälkäisenä ja ruokimme sinua, tai janoisena ja annoimme sinulle juoda? Milloin näimme sinut vieraana ja otimme sinut huoneeseemme, tai alastomana ja vaatetimme sinut? Milloin näimme sinun sairastavan tai olevan vankilassa ja tulimme luoksesi?' Kuningas vastaa ja sanoo heille: 'Totisesti sanon teille: kaiken, minkä olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä veljistäni, sen olette tehneet minulle.' Silloin hän sanoo myös vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois luotani, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen. Sillä minun oli nälkä, ettekä antaneet minulle syödä; minun oli jano, ettekä antaneet minulle juoda; olin vieras, ettekä ottaneet minua huoneeseenne; olin alaston, ettekä vaatettaneet minua; sairaana ja vankilassa, ettekä te käyneet minua katsomassa.' Silloin hekin vastaavat sanoen: 'Herra, milloin näimme sinut nälkäisenä, janoisena, vieraana, alastomana, sairaana tai vankilassa, emmekä sinua palvelleet?' Silloin hän vastaa heille ja sanoo: 'Totisesti sanon teille: kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen olette jättäneet tekemättä minulle.' Nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään." (Matt. 25: 31-46)

Tämän tuomiopäivän kuvauksen edessä Vapahtajamme sanoo sinulle Jesajan näyn sanoin: ”Älä pelkää, sillä minä olen kanssasi. Älä arkaile, sillä minä olen Jumalasi: vahvistan sinua, autan sinua, tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.” (Jes. 41:10)

Viimeisen tuomion näköala on huima ja juhlava. Se herättää pelkoa ja arkuutta Jumalan pyhyyden edessä. Jeesus muuttaa kaiken tullessaan vallassaan ja voimassaan. Hänen Kaikkivaltiutensa lisäksi silloin on kaikille selvää Hänen ihmiseksitulonsa tarkoitus sekä taivaaseen pääsevien ja kadotukseen joutuvien osat.

Jeesus kertoo viimeisen tuomion sanatarkasti ja yksityiskohtaisesti. Se on huipentuma, johon Hän on kaiken aikaa sanassaan omiaan valmistanut. Vapahtajamme päättää tähän kuvaukseen opetuslapsilleen pitämänsä opetuksen, jossa yhdistävänä kehotuksena on uskollisuus Hänen sanalleen ja siinä antamalleen tehtävälle. Epäuskoinen maailma ei voinut nähdä Jeesuksen kirkkautta, vaikka saikin nähdä merkkejä siitä Hänen tunnusteoissaan. Tärkeintä on kuitenkin se, että Kristuksen teoissa ja evankeliumin sanassa Jumalan valtakunta on tullut lähelle ja Hän kutsuu sinne sisälle.

Tuomiopäivän hetki on kaiken kattava, lopullinen ja oikeudenmukainen. Koska Kristus on kuollut kaikkien ihmisten edestä, kaikki kansat ja kaikki sukupolvet polvistuvat tuossa hetkessä Hänen eteensä. Isä on antanut Pojalleen vallan tuomita, koska Jeesus on myös Sanassa ilmoitettu Ihmisen Poika. Silloin jokainen ymmärtää Jeesuksen sanat: ”Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää. Se, joka ei kunnioita Poikaa, ei kunnioita Isää, joka on lähettänyt hänet.”(Joh. 5:22-23)

Silloin kaikki on avointa, mutta samalla myös lopullista. Emme voi piiloutua toisten selän taakse. Silloin ei ole myöskään puolueetonta ryhmää, jossa voisi seurata tapahtumia ulkopuolisena.

Molemmat Jeesuksen edessä olevat ryhmät vaikuttavat hämmästyvän Hänen sanoistaan. Lampaat tunnustavat, etteivät ole ymmärtäneet nähneensä Herraamme, vaikka ovat Häntä palvelleet. Vanhurskailla ei ole yhtäkään omaa tekoaan tuomisinaan pelastuakseen. Siksi lampaiden kysymys on nöyrä ja tunnustava. Vuohet taas yrittävät peitellä tekemättä jättämisiään vetoamalla siihen, etteivät olleet nähneet Kristusta.

Kristus Kuningas aloittaa puheensa tulkaa-kutsulla oikealla puolellaan oleville. Herramme on koonnut Seurakuntansa läpi aikojen. Hän on uudestisynnyttänyt sen syntien anteeksiantamuksessaan uskoon ja hallinnut omiaan sanansa ja sakramenttiensa kautta. Kristus on niin antanut sen tulla osalliseksi uuden elämän voimista ja ylösnousemuksesta.

Näin täyttyy Jeesuksen rukous: ”Isä, minä tahdon, että missä MINÄ OLEN, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani, että he näkisivät kirkkauteni, jonka olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman perustamista.” (Joh. 17:24)

Armon evankeliumi kutsuu pelastukseen

Saatat nyt, rakas ystävä, kysyä missä tässä viimeisen tuomion kuvauksessa on evankeliumi. Ilosanomasta Vapahtajassamme Jeesuksessa Kristuksessa on saarnattu Jumalan sanassa kautta kristikunnan historian. Onko se nyt unohdettu ja pois pyyhitty? Tekojenko perusteella ihmiskunta lopulta tuomitaan?

Saamme opetuksen sille, miksi viimeinen tuomio on näin lyhyt. Miljardeista paikalla olevista huolimatta, tuomiolla ei käydä elämän yksityiskohtia läpi, vaikka kaikki on avointa, vaan esille nousee yksi keskeinen ja ratkaiseva asia. Evankeliumin ilouutinen Ristiinnaulitusta ja Ylösnousseesta Herrastamme on kaiken keskus ja jakolinja lampaiden ja vuohien välillä. Lampaat pelastuvat vain ja ainoastaan armosta. Vain Kristuksen tähden lampaat ovat Hänen Isänsä siunaamia.

Saamme siitä ensimmäisen vakuutuksen sanoissa ”valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna”. Sitä ei olisi voitu valmistaa, ei sen ovea avata, eikä sinne ketään kutsua ilman Herramme ihmiseksi syntymistä, täydellistä elämää, Ristinuhria ja ylösnousemusta. Ilman Hänen sovitus- ja lunastustyötään kaikki ihmiset olisivat viimeisellä tuomiolla vain vuohia.

Kaikki tiivistyy Jeesuksen vähimpien veljien ja heidän mukanaan tuomansa armon evankeliumin vastaanottamiseen. Jeesus ei puhu tässä kaikkien hätää ja puutetta kärsivien auttamisesta. Se kutsumus meillä on täällä ajassa joka tapauksessa Jumalan hyvän luomistahdon vuoksi, kuten Jeesus rakkauden kaksoiskäskyssään opettaa. Sen sijaan ”vähimmillä veljillä” Jeesus tarkoittaa evankeliumin julistajia.

Jeesuksen maanpäällisen ajan ja Kristuksen kirkon myöhempienkin aikojen tavan mukaan avun ja vieraanvaraisuuden osoittaminen oli kiitos saadusta julistuksesta ja opetuksesta. Ilosanoman tuojat ovat antaneet auttajilleen *kaikkein tärkeimmän.* He ovat tuoneet heille Itsensä Kristuksen! Hänet, jonka nimissä pelastuvat ovat Hänen sanansa saattajille tehneet palveluksia, rukoilleet heidän edestään ja auttaneet evankeliumin sanan eteenpäin viemisessä. Nämäkään teot eivät ole syy eikä peruste pelastukseen, vaan ainoastaan merkki siitä, mitä hoivaa antaneet ovat itse saaneet evankeliumin julistajilta. Vanhurskaiden teot ovat todistaneet heidän uskostaan.

Kadotukseen joutuvat vain he, joille ei ole kelvannut lahjaksi tarjottu armon evankeliumi. He eivät ole ottaneet ilosanoman tuojia vastaan. Silloin he ovat torjuneet myös Kristuksen ja siksi kadottaneet armollisen Jumalan ja pelastuksen.

Luota Jeesukseen

Sana viimeisestä tuomiosta kutsuu turvaamaan armolliseen ja anteeksiantavaan Vapahtajaan. Hän säälii heikkouksiamme, koska on ollut kaikessa kiusattu, kuitenkin ilman mitään syntiä. Täällä ajassa saamme Hänet löytää. Ja uskossa Häneen on osamme myös viimeisellä tuomiolla autuaallinen ja saamme kuulua pelastuvien joukkoon.

Viimeinen tuomio kehottaa meitä uskossa Jeesuksen paluun odotukseen Häneen turvautuvin mielin. Heprealaiskirjeen kirjoittajan lupauksen sanoin: ”Sen tähden, koska saamme järkkymättömän valtakunnan, omistakaamme armo ja siten palvelkaamme Jumalaa hänelle mieliksi, pyhällä arkuudella ja kunnioituksella.” (Hepr. 12:28)

Marko Kailasmaa

Isän ikuinen koti

"Kuulin suuren äänen valtaistuimelta sanovan: ”Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän on asuva heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa ole enää oleva, ei murhetta, ei itkua eikä kipua ole enää oleva, sillä entinen on mennyt pois.” Ilm. 21:3–4:

Jos autuaat olisivat yksin uudessa Jerusalemissa eikä Jumala asuisi heidän kanssaan, niin he eivät olisi onnellisia kauniissa taivaan kaupungissa. Se olisi yksinäinen, autio surutalo huolimatta kaikesta taivaallisesta hohdostaan ja ilon lähteistään. Mutta se, että Jumala asuu heidän kanssaan kuin rakas isä lastensa kanssa, tekee heidän olonsa täysin onnelliseksi. Sillä siellä autuaat eivät vain katsele kolmiyhteistä Jumalaa kasvoista kasvoihin, siellä Jumala ei katso heihin koskaan vihassaan, vaan aina iankaikkisella rakkaudella. Pilvi ei koskaan kätke hänen kasvojaan kuten niin usein täällä, vaan heille loistaa aina suosion, armon ja ilon aurinko pilvettömältä taivaalta. Siellä on ainiaaksi hävinnyt kaikki orjamainen pelko ja kaikki sanovat taivaallisen Isän lapsina häntä suloiseksi Abbaksi. (Mark. 14:36. Room. 8:15. Gal. 4:6)

Kuka voikaan kuvailla niiden tilaa, jotka kerran tulevat olemaan tämän voitonjuhlaa viettävän seurakunnan jäseniä, tämän pyhän, autuaan Jumalan perheen jäseniä! Tähän maalaukseen ei ole maailmassa värejä, siihen ei ole millään kielellä sanoja, sillä sitä, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat, ei ole silmä nähnyt eikä korva kuullut eikä se ole kenenkään sydämeen noussut. (1 Kor. 2:9)

Jopa Paavali, kun hän oli kerran ihaillut tätä taivaallista paratiisia,

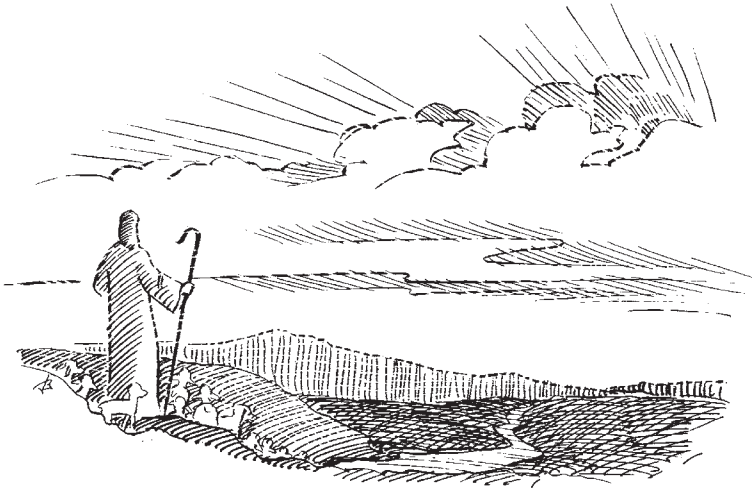

”kuuli lausumattomia sanoja, joita ihmisen ei ole lupa puhua”. (2 Kor. 12:4) Myöskään Johannes ei voinut kuvata kenellekään, mitä Jumala salli hänen nähdä. Hän kertoo meille tekstissämme vain sen, mikä siellä ei enää ole. Hän sanoo: ”Hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa ole enää oleva, ei murhetta, ei itkua eikä kipua ole enää oleva, sillä entinen on mennyt pois.”

Oi niiden onnellista tilaa, jotka lopulta ovat tulleet Isän ikuiseen kotiin surujen laaksosta. Kuulkaapa, kristityt: Siellä itkunne on kuivattu iäksi. Kuoleman kautta olette menneet elämään sisälle. Ei ole enää sairautta! Siellä ei ole enää kumaraista vanhusta. Siellä on vallalla ikuinen nuoruus. Siellä ette huokaile enää sairasvuoteen äärellä. Siellä ette enää seiso rakkaittenne arkun vieressä, sillä siellä ei ole enää eroa rakkaista. Siellä teitä ei paina köyhyys, pula-aika eikä nälänhätä. Siellä kaikki ovat rikkaita ja kaikilla on avaimet Jumalan ammentamattomiin aarrekammioihin. Siellä ei myöskään paina jääkylmä talvi eikä yön kylmyys, sillä siellä teille nauraa ikuinen taivaan kevät. Siellä teitä ei ahdista enää alemmuuden tunne, ei halveksunta eikä häpeä. Sillä siellä ylennetään Jumalan valtaistuimelle se, mikä täällä oli alhaista. Siellä te kaikki olette pappeja, kuninkaita ja profeettoja, Jumalan opettamia, papillisiin asuihin pukemia, voittajien kruunulla seppelöimiä. Kaikki voihuudot ja kaikki huokaukset ovat siellä hiljaa, sillä entinen on mennyt pois. Halleluja!

Jeesus, me kiitämme Sinua siitä, että Sinä olet tullut meille tieksi taivaan autuuteen. Kirkasta meidän sydämellemme taivaan ihanuus. Amen

C.F.W Walther
Kotihartaus

Jumalan sanan opin perustava merkitys

Kristinusko on alusta alkaen tullut maailmaan oppina eli opetuksena.

Kristillisessä kirkossa perustuu kaikki oppiin, kuten ilmenee Kristuksen perusohjeesta (Matt. 28:19,20): "…ja opettamalla heidät pitämään kaiken, minkä olen käskenyt teidän pitää..." (F. Pieper Dogm. 1 78, 1 14. Suomennos s. 25, 40.)

Jumalan sanakin todistaa, että meillä ihmisillä voi luontoperäisesti olla ja on jotakin tietoa Jumalasta ja hänen vanhurskaista vaatimuksistaan. Sitä me voimme saada tarkastelemalla luomakunnan elämää ja yksityisten tai kansojen kohtaloita sekä seuraamalla omantuntomme ääntä. Mutta tämä luonnollinen tieto Jumalasta jää varsin puutteelliseksi eikä sitä tietä kukaan voi löytää armollista Jumalaa ja saada hyvää omaatuntoa hänen edessään.

Kristinusko perustuu siihen, mitä Jumala on meille sanassaan ilmoittanut.

Jumala on armossaan nähnyt hyväksi antaa meille kaikkeen tähän oikeat ja riittävät tiedot. Se on alusta alkaen tapahtunut opettamalla. Jumala on itse opettanut ja käskenyt opettaa jumalallista totuuttaan. Se on annettu taivaasta. Jumala on puhunut sanansa ja Pyhä Henki on johdattanut profeetat ja apostolit puhumaan ja kirjoittamaan meille nämä Jumalan sanat. Kristityt ovat "…pyhien kansalaisia ja Jumalan perheväkeä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus..." (Ef. 2:19,20).

Ilman näitä Jumalan sanoja, ilman tätä jumalallista opetusta eli oppia olisimme yhä edelleen luonnollisen ymmärryksemme hämäryydessä ja tietämättömyydessä, kuten Jumalaa tuntematon maailma näitä asioita käsittelee. Jumalan sana eli sen jumalallinen oppi opettaa meitä jumalallisella tavalla kunnioittamaan ja käyttämään luotua maailmaa. Se opettaa meitä tuntemaan syntisyyttämme. Sen opetuksesta tulemme tuntemaan, miten Jumala on nähnyt hyväksi pelastaa meidät synneistämme ja johtaa meitä iankaikkiseen taivaalliseen valtakuntaansa. Tämän on Pyhä Henki aikaansaanut, kuten Vapahtaja sanoi: "…kun hän tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen" (Joh. 16:13).

Niinpä kristityt pitäytyvät uskollisesti Jumalan sanaan ja käyttävät sitä. Se on yksi heidän tunnusmerkeistään.

"Kaikki — on kirjoitettu meille opiksi".

Jumalan sana sisältää alusta loppuun asti tätä jumalallista ilmoitusta ja sen opetusta. Jo luomisen töistä lausutaan: "ja Jumala sanoi". Jumalallista oppia oli ilmoitus tulevasta vaimon siemenestä, joka oli rikki polkeva käärmeen pään. Ja niin edespäin. Herran apostoli vetää koko Vanhan testamentin si-

sällön jumalalliseksi opiksi sanoen siitä: "Sillä kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi..." (Room. 15:4), ja hän lausuu vielä, että "koko Raamattu on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt ja hyödyllinen opetukseksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi vanhurskaudessa, jotta Jumalan ihminen olisi täydellinen, täysin valmiina kaikkiin hyviin tekoihin” (2 Tim. 3:16–17).

Jumalan on täytynyt syntisille ihmisille kaikki opettaa. Vapahtajakin täällä vaeltaessaan opetti ja taas opetti. Vielä kuolleista noustuaankin hän opetti. Hän opetti Vanhan testamentin kirjoituksia ja julisti Jumalan ennustusten toteutuneen. Hän antoi opetuslapsilleen viimeisenä käskynään opetuskäskyn, että kristityt kaikkina aikoina pitäisivät uskollisesti jumalallisen opin.

Apostoli Paavali todistaa juhlallisesti palvelevansa isiensä Jumalaa niin, että hän uskoi "kaiken, mitä on kirjoitettuna Laissa ja Profeetoissa" (Apt. 24:14). Hän kehottaa efesolaisia uskollisesti säilyttämään jumalallisen opin, niin kuin ei hänkään siellä ollessaan ollut vetäytynyt pois julistamasta heille "Jumalan koko neuvoa" (Apt. 20:27). — Apostoli Pietari sanoo seurakuntaa opettaville: "Jos joku puhuu (seurakunnassa), puhukoon kuin Jumalan sanoja" (1 Piet. 4:11). — Uskollisesta seurakunnasta taas sanotaan, että se mm. pysyi "apostolien opetuksessa" (Apt. 2:42). Kaikki kaikessa oli Jumalan sana, sen oppi ja opetus, sen kuuleminen ja seuraaminen. Siitä käytetään Vanhan testamentin oppi-psalmissa (Ps. 119) nimityksiä: Jumalan todistukset, asetukset, käskyt, oikeudet, sana, puhe.

Kristillinen oppi uskon tunnustuksena

Kristillisissä kirkoissa käytetään uskontunnustuksia, katekismuksia ja niiden selityksiä. Niissä esiintyy oppilauselmia, joihin on koottu opetuksia useammista Jumalan sanan kohdista. Niissä voi esiintyä sellaisia käsitteitä, joita Raamatussa ei käytetä, kuten esim. Jumalan kolminaisuus. Tämä on oikeutettua, kun ne uskollisesti ilmentävät juuri sitä, mitä asianomaisesta opinkohdasta Jumalan sanassa opetetaan. Jumaluusopissa käytetään "uskonkappaleista" käsitettä dogmi. Järjestelmällisesti esitetystä uskonopista käytetään nimitystä dogmatiikka. Suomenkielisenä on käytettävissä F. Pieperin Kristillisen dogmatiikan lyhennetty laitos vuodelta 1961 (toinen painos v. 1995).

Yksi usko — ei erilaisia oppeja

Niin kuin Jumala on yksi, on myös hänen sanansa oppi yksi: "… yksi Herra, yksi usko, yksi kaste, yksi Jumala...” (Ef. 4:5,6). Ei voi olla kahta erilaista oikeata uskoa tai oppia. Apostoli Johannes kirjoittaa: "Kenelläkään, joka rikkoo eikä pysy Kristuksen opissa, ei ole Jumalaa. Sillä, joka pysyy siinä opissa, on sekä Isä että Poika". (2 Joh. 9).

Itse Vapahtaja tähdentää yhdenkin sanan kohdalla sitä, että "Raamattu ei voi raueta tyhjiin", (Joh. 10:35), ja apostoli Paavali vetoaa yhden kirjaimenkin tarkkuuteen.

”Mutta nyt lausuttiin lupaukset Aabrahamille ja hänen siemenelleen. Hän ei sano: ’Ja siemenille’, ikään kuin monesta, vaan ikään kuin yhdestä: ’Ja sinun siemenellesi’, joka on Kristus.” (Gal. 3:16)

Kristityt haluavat kuulla, opettavat ja oppivat vain yhtä terveellistä Jumalan sanan oppia, joka ei voi sietää rinnallaan minkäänlaista siitä poikkeavaa oppia. Muunlaiset opit ovat Jumalan seurakunnassa Jumalan käskyvallalla kielletyt. Ne ovat "valhetta", ihmisen "oman sydämen petosta" eli "unta" (Jer. 23). Profeetta kieltää tällaista opettamasta ja vaatii julistamaan Jumalan sanaa uskollisesti: "Mitä tekevät oljet jyvien seassa? sanoo Herra”, (Jer. 23:28). Jumala opettaa sanassaan, ettei toisinopettaviin saa uskonveljellisesti suhtautua, (2 Joh. 10,11), vaan heidän toiminnastaan on vetäydyttävä pois, (Room. 16:17). Näin on tehtävä sen tähden, että väärällä opetuksella tuotetaan "pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet", apostoli siinä sanoo.

Lutherin sana saarnan sisällöstä. "Jos joku tahtoo saarnata, vaietkoon hän omista sanoistaan ja jättäköön ne maalliseen ja kodin toimintaan. Sillä kirkossa ei hän saa puhua mitään muuta kuin kirkon Herran sanaa. Muuten se ei ole oikea kirkko. Sen tähden tulee (kirkossa) kuulua: Jumala puhuu" (Kirkkopostilla, Walch2 XII 1413).

Jumalan sana — sen oppi — elävä totuus

Rakkaat lukijat! Asia on totuudellisen vakava. Jumalallinen oppi tai Jumalan sana ei ole jokin

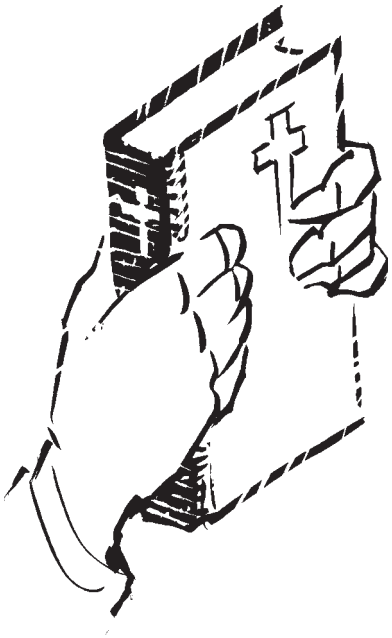

irrallinen tieto eikä elämää estävä kahle. Mitä se sitten on? Jumalan sanan kautta Pyhä Henki johdattaa meidät autuaaksi tekevään uskoon ja säilyttää siinä, kuten apostoli Pietari kirjoittaa: "te olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä. Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta" (1 Piet. 1:23). Kristillinen usko ei synny tai kasva liikuttavista kertomuksista ja tunteista. Vain Jumalan sanan siemen saa ihmisten sydämen maaperässä aikaan taivaallisen kasvun.

Eräs seurakuntamme naisjäsen kertoi uskonelämänsä vaiheista seuraavaa. Kun hän nuorena ensin tuli uskoon, hän oli elänyt voimallisesti tunteissa. Pian tunteet haihtuivat. Hän palasi maailman tielle.

Kun Jumala sitten taas armollisesti sanallaan herätti hänet uskoon, ei hänellä ollut mitään entisiä tunteita. Mutta Jumalan sana oli nyt hänen sielussaan. Siitä hän piti uskossa kiinni elämänsä loppuun saakka.

Tunteet täällä vaihtuu, häilyy,
sana vain on paikallaan.
Lupaukset Herran säilyy,
ei ne muutu milloinkaan.
Autuas, jos uskoo ken,
hällä tiellä murheiden
säilyy rauha Jeesuksen.
(SK 103:1)

Jumalan sanalla on kerran maailmakin luotu. Lain sana on tänäkin päivänä niin kuin vasara, joka kallion murtaa. Sen vaatimus on niin elävä, että se kuolettaa syntisen. Evankeliumin sana taas lääkitsee ja parantaa — "henki tekee eläväksi". Sen lohdutus on niin tehokas, että se tekee synneissään kuolleen eläväksi. Ja koko Jumalan sanan totuus eli oppi on joko lakia tai evankeliumia. Sitä vain on oikein ja sopivalla tavalla opetettava ja käytettävä.

Kristukseen uskovat iloitsevat ja kiittävät Jumalaa, jos ja kun he ovat saaneet ja omistavat Jumalan sanan oikean totuuden ja sen selkeän opin. Tällaisin perustein ovat tunnustukselliset luterilaiset seurakuntammekin syntyneet.

Sananen saarnasta ja kristillisestä opista

Uskolliset opettajat eivät hoe käsitettä "oikea oppi". Sehän tarkoittaa vain Jumalan sanan totuuksien yleisnimitystä. Seurakunnissa saarnataan ja opetetaan sen totuuksia.

Otan tähän kohdan siitä, mitä teol. tri C.F.W. Walther lausuu Jumalan sanan opin perustavasta merkityksestä nimenomaan saarnoissa:

"Vaikka saarnassa olisi miten paljon tahansa kehotuksia, tuomioita tai lohduttavia kohtia, mutta siitä puuttuisi Jumalan sanan oppi, on se tyhjä, laiha saarna, jonka kehotukset, tuomiot ja lohdutukset roikkuvat kuin ilmassa. Varmaan täytyy jokaiselle kuulijalle olla vastenmielistä aina vain kuulla kehotuksia, tuomioita tai loppumattomia lohduttamisia, jollei heille sitä ennen ole annettu Jumalan sanan opin kautta pohja (näiden asioiden oikealle käyttämiselle). Seurakunnan todellinen kasvaminen kristillisyydessä ei ole mahdollista, jos saarnoista puuttuu kristillisen opin perusteellinen opettaminen. Joka tätä laiminlyö, hän ei ole virassaan uskollinen, vaikka hän — aina käyttäessään innokkaita kehotuksia, vakavia tuomioita ja erityisesti evankelisia lauseparsia — olisi siinä maineessa, että hän on aivan kuluttamassa voimansa loppuun hoitaessaan tuolla tavalla hänelle uskottuja sieluja" (Pastorale s. 81–).

Erityisesti pastoreille kuuluu:

"Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä. Sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat" (1 Tim. 4:16).

Meille kaikille kuuluu:

"Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat" (Joh. 8:47).

A. Aijal Uppala,
1979

Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.

(Mark. 9:23)

Uskon kautta minulla on aarteita, joita minulla ei ole, toisin sanoen, joita minä en näe, ja joita minulla kaikkien käsityksen mukaan ei ole. Mutta usko luonteensa mukaisesti omistaa juuri sellaisia etuja, joita se ei näe eikä tunne, ja se käyttää niitä aivan kuin ne olisivat käsillä, eikä sillä ole mitään muuta lohdutusta, kuin se varma tieto, että Jumala ei valehtele. Sellainen usko vaikuttaa kaikenlaisissa tilanteissa. Kun minun esimerkiksi on kuoltava, kun kuolema astuu silmäni eteen, kun minun täytyy täältä erota ja kun minä en tiedä, mihin seuraavalla askeleella jalkani lasken, silloin epäusko epäröi ja kauhistuu sanoen: Mihin minä joudun? Ken tietää, mihin nyt tulen? Epäusko tahtoo aina nähdä ja tuntea; mutta kun se ei saa, niin sen täytyy joutua epätoivoon.

Usko sitä vastoin ajattelee: En tiedä, minne joudun. Erota minun täältä täytyy. Minä en mitään näe enkä tunne, mutta minä tahdon jättäytyä hänen haltuunsa, joka on sanonut: ”Heitä murheesi Herran päälle.” Siihen luottaen minä erkanen täältä, sillä minä tiedän, että hän ei voi valehdella.

Näin uskolla on elämä, vaikka se ei sitä näe, jopa vaikka se ei näe muuta kuin aivan päinvastaista. Mistä se siis kuitenkin sen tietää? Ainoastaan siitä Jumalan sanasta, jonka hän on sanonut, ettei hän tahdo kädestään päästää niitä, jotka häneen turvautuvat.

Martti Luther
Mannaa Jumalan lapsille

Mitä luterilainen uskonpuhdistus merkitsee nykyaikana? eli Mitä on oikea parannus?

.....Jatkoa

Jatkoa edellisestä numerosta

35. Anteeksiantamuksen lapsina me tunnustamme, etteivät Jumalan käskyt ole raskaat.

36. Kun Kristuksen kautta tunnemme taivaallisen Isämme, me rakastamme myös lähimmäisiämme. Tietääksemme mitä on oikea rakkaus ja oikeat hyvät teot, Jumala on antanut meille pyhät käskynsä. Jotta lähimmäisenrakkautemme olisi oikeata, sen tulee olla sopusoinnussa Jumalan käskyjen kanssa.

37. Ihminen, joka sanoo rakastavansa lähimmäistään, mutta tekee vastoin Jumalan käskyjä, ei elä mielenmuutoksessa. Jeesus sanoo: ”Jos joku rakastaa minua, hän pitää minun sanani... Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani.” (Joh. 14:23,24).

38. Se, joka ottaa rakkautensa mittapuuksi omat tunteensa tai järkensä, mutta hylkää Jumalan käskyt, ei elä mielenmuutoksessa.

39. Evankeliumi ei kumoa Jumalan asettamia elämänjärjestyksiä, kuten esivaltaa, avioliittoa, kotia, työntekoa, esimiessuhdetta, seurakuntaa ja sen saarnavirkaa, vaan vahvistaa ne, kuten pyhä apostoli Paavali sanoo: ”Me vahvistamme lain.” (Room. 3:31).

40. Se, joka ei pidä avioliittoa ja vihkimistä kunniassa, kuten Raamattu käskee (Hepr. 13:4), vaan elää vapaissa suhteissa tai susiparina, ei elä mielenmuutoksessa.

41. Se, joka kieltäytyy järjestyksen ylläpidosta tai maanpuolustuksesta esivallan sitä vaatiessa, nousee Jumalan säätämystä vastaan.

42. Oikea lähimmäisenrakkaus ulottuu myös niihin ihmistaimiin, jotka eivät ole vielä syntyneet. Myös sikiövaiheessa heillä on elämisenoikeus kuten meilläkin, jotka jo olemme syntyneet, olivatpa terveitä tai sairaita. Se, joka toisin ajattelee tai tekee, ei elä mielenmuutoksessa.

43. Esivaltaa on toteltava kaikissa asioissa, mitkä eivät ole vastoin Jumalan sanaa. Mutta milloin meille määrätään jotakin, jota syntiin syyllistymättä emme voi tehdä, meidän tulee noudattaa Raamatun sanaa: ”Jumalaa tulee totella enemmän kuin ihmisiä.” (Apt. 5:29).

44. Se, jonka hoitoon on uskottu vierasta omaisuutta, olkoon se yhteiskunnan, yhteisön tai yksityisen, hoitakoon sitä uskollisesti saamiensa valtuuksin ilman oman tai jonkun vieraan edun tavoittelua. Se, joka toimii toisin, tekee vastoin seitsemättä käskyä, joka sanoo: ”Älä varasta.”

45. Se, joka puhuu lähimmäisestään pahaa eikä pyri ymmärtämään asioita parhain päin ja totuuden mukaan ja joka ei mieluummin peitä lähimmäisensä vikoja, ei rakasta lähimmäistään eikä elä mielenmuutoksessa.

46. Se, joka ei tyydy siihen, millä Jumala häntä siunaa, vaan joka himoitsee lähimmäisensä etuja ja oloja, olkoot ne sitten työntekijöitä tai työpaikkoja, virkoja tai asema, mies tai vaimo, maata tai merta tai mitä muuta tahansa, ei elä mielenmuutoksessa.

47. Me kaikki olemme syntisiä ja teemme erehdyksiä. Sen vuoksi meidän on tuomittava itsemme, kuten Raamattu sanoo: ’’Aika on

tuomion alkaa Jumalan huoneesta.” (1 Piet. 4:17). ’’Mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi.” (1 Kor. 11:32).

48. Syntimme tunnustaen saamme tulla lain alta armon alle, sillä ”missä synti on suureksi tullut, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi” (Room. 5:20).

49. Jumalan armon osaksemme saaneina otamme tunnollemme vakavasti apostoli Pietarin sanan: ”Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tahi sen tähden, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin.” (1 Piet. 4:15).

50. Jeesus haluaa, että me teemme eron kahden valtapiirin välillä, sillä hän sanoo: ”Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on.” (Matt. 22:21). Toinen on kirkon ja toinen yhteiskunnan tai valtion valtapiiri. Näiden asiat on pidettävä toisistaan erillään eikä niitä saa sekoittaa toisiinsa.

51. Valtiota hallitaan laeilla ja asetuksilla, rangaistuksilla ja pakolla. Kirkkoa taas Kristus hallitsee sanallaan, kun hän uudestisynnyttää meidät uskon kuuliaisuuteen, niin että me mielellämme toimimme hänen sanansa mukaan.

52. Jos valtiota hallitaan evankeliumilla tai kirkkoa pakolla, on järjestys nurinkurinen eikä siitä seuraa hyvää yhteiskunnalle eikä kirkolle. Kummassakin valtapiirissä kristitty ahkeroi elää Jumalalle mieliksi.

53. Jos kristillisen kirkon vaaleihin tai valintoihin sovelletaan poliittisia perusteita, sekoitetaan maalliset ja hengelliset, mistä kristittyjen on tehtävä parannus.

54. Kristillisen kirkon saarnavirka on virka, joka kysyy rakkautta Kristuksen lunastamiin sieluihin ja jossa virkaan kutsuttu antaa elämänsä ja voimansa tähän palvelustyöhön.

55. Sen vuoksi saarnavirkaa voi oikein vaikuttimin hoitaa vain se, joka uskoo evankeliumin, sillä rakkaus sieluihin vuotaa vain uskosta.

56. Saarnaviran tehoisuus eli Pyhän Hengen vaikutus ei kuitenkaan riipu viranhaltijan uskosta, vaan sana ja sakramentit ovat tehoisat, mikäli ne muuten ovat oikeat, vaikka niitä jakavat papit eivät olisikaan vanhurskaita.

57. Koska saarnavirka on palvelustoimi, johon uhraudutaan, sitä ei pidä tavoitella maineen, kunnian, tasa-arvon, palkan eikä etujen toivossa.

58. Raamattu uskoo saarnaviran seurakunnan kautta opin tunteville ja muutenkin virkaan soveltuville ja kykeneville miehille. Se, joka ei välitä Raamatun asettamista soveltuvuus- ja kykeneväisyysohjeista, on mieleltään röyhkeä eikä elä jumalanpelossa.

59. Saarnavirka on jalo toimi (1 Tim. 3:1), kuten Raamattu sanoo: ”Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka hyvää sanomaa julistavat.” (Room. 10:15).

60. Se, joka vaatii saarnavirkaa naisille, toimii vastoin Herran käskyä ja asettaa itsensä Sen yläpuolelle, joka on lunastanut seurakunnan itselleen omalla verellään. (1 Tim. 2:11; 1 Kor. 14: 33-37)

61. Uskovat ovat Aabrahamin perillisiä ja oikea hengellinen Israel, jonka toivo on iankaikkinen taivaallinen elämä. Kristittyjen toivo ei ole maallisissa valtakunnissa, ei myöskään joidenkin olettamassa tuhatvuotisessa valtakunnassa, vaan ”he pyrkivät parempaan, se on taivaalliseen” (Hepr. 11:16). *Jatkuu...*

Sun haltuus

Sun haltuus, rakas Isäni,
mä aina annan itseni.
Mun sieluni ja ruumiini
sä Herra, ota suojaasi.

Mun sieluni ja ruumiini
sun omas ovat, Herrani.
Siis omas ota huomahas,
en pelkää sinun suojassas.

Sun, Isä, tahtoos tyytyen
saa sydän levon suloisen.
Oot hädässä ja tuskassa
mun auttajani ainoa.

Sen uskon, rakas Isäni,
vaan muista heikkouttani.
Sun lastas auta vaivassa,
suo ilo luonas taivaassa.

VK 332

Kristuksen seuraaminen

”Laskettuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä.” (Joh. 10:4)

Kristillinen elämä tämän Paimenen alaisena, joka lakkaamatta hallitsee, johtaa ja johdattaa, on siinä, että lampaat pysyvät hänen alaisuudessaan uskon vapaudessa ja kuitenkin nyt itsekin kulkevat samassa uskossa ja seuraavat häntä hänelle kuuliaisina ja hyvissä teoissa. Tämä on näet Kristuksen esimerkki, josta pyhä Pietari (1 Piet.2:21): sanoo*: Kristus… jättäen meille esikuvan, jotta noudattaisitte hänen jälkiään”*. Ja Kristus itse (Joh.13:15):*”Sillä annoin teille esikuvan, että myös te tekisitte, kuten minä tein teille.”* Sillä kuten sanottu Kristuksen valtakunta ei ole sitä, että me teemme kaikkea, mitä lihan mukaan mieli tekee. Sen sijaan lain vankilasta vapautettuina, jonka alaisina emme voisi sydämestämme tehdä mitään hyvää, kuljemme nyt Kristuksen jäljessä iloisina ja hyvällä omallatunnolla elämässämme ja teoissamme, kukin sen mukaan kuin Kristus häntä kutsuu ja haluaa käyttää häntä jonakin erityisenä työvälineenään.

Sillä tämä edellä kulkevan Kristuksen seuraaminen tapahtuu siten, että koko elämämme ja kaikki tekemisemme tapahtuu uskossa Kristukseen ja on oleva jatkuvaa uskon harjoitukseen panemista. Toisin sanoen, uskon kautta me päätämme ja tiedämme, että olemme rakkaan Paimenen tähden otollisia Jumalalle ja että tekomme ja vaelluksemme, mikä kumminkin

on heikkoa eikä tapahdu täydellisessä kuuliaisuudessa kuten tulisi, on myös tämän kanaemon siiven alla sen miellyttäessä hänen tähtensä Jumalaa. Tässä luottamuksessa me nyt sitten alamme olla kuuliaisia, huutaa häntä avuksi ahdistuksessa ja hädässä, tunnustaa hänen sanaansa ja palvella lähimmäistämme. Ja nämä molemmat tapahtuvat sekä ulkonaisessa että sisäisessä elämässä, jota Kristus tässä sanoo ”Ulos- ja sisäänkäymiseksi”, laitumen löytämiseksi, toisin sanoen lohdutukseksi, vahvistumiseksi, avuksi ja uskon ja kaiken hyvän lisääntymiseksi. Sillä tähän kristitty tarvitsee jatkuvasti Kristuksen sanaa jokapäiväiseksi leiväksi, sitä aina oppiakseen ja siinä harjaantuakseen. Siksi hän sanoo vielä toistamiseen lopuksi lampaista, jotka häntä seuraavat: ”Sillä ne tuntevat hänen äänensä. Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä.”

Toisin sanoen, he osaavat hyvin erottaa, mikä on oikea oppi, usko ja elämä ja mikä ei. Sillä heillä on Sanan ohjenuora, joka opettaa heitä riippumaan yksin Paimenessaan jonka mukaan he voivat arvostella kaikkea muuta, mitä heille tarjotaan. He pakenevat ja tuomitsevat kaiken mikä opastaisi ja johtaisi heitä toisin. Niinpä he pysyvät tämän Paimenen suojassa aivan turvattuina, tulematta petetyiksi tai eksytetyiksi, tarkkavainuisina, ymmärtäväisinä, hyvin suojattuina, lujina, autuaina lampaina.

Martti Luther

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta.

Kuinka paljon on lesken ropo?

"Hän [Jeesus] istui vastapäätä uhriarkkua ja katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun. Monet rikkaat panivat paljon. Tuli köyhä leski ja pani kaksi ropoa, se on, jonkin kolikon. Hän kutsui opetuslapsensa luokseen ja sanoi heille: "Totisesti sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun. Sillä he kaikki panivat liiastaan. Mutta tämä pani puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko toimeentulonsa." (Mark. 12:41–44).

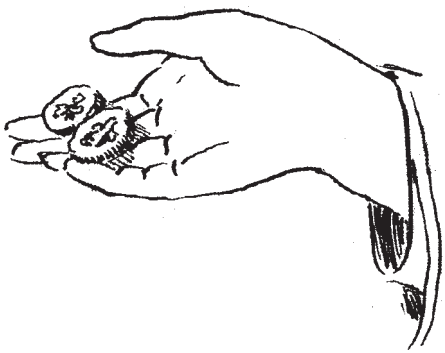

Jeesus istui vastapäätä uhriarkkua! Jeesus katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun. Sehän tuntuu oudolta. Olemme näet tottuneet ajattelemaan, että Jeesus on ainoastaan siellä, missä hänen nimeensä rukoillaan, veisataan, saarnataan ja jaetaan sakramentteja. Mutta nyt näemme, että Jeesus on myös siellä, missä annetaan rahaa hänen valtakuntansa hyväksi. Sillä sellainen antaminen on pyhä toimitus, jota Jeesus mielellään katselee. Kaikki antamisemme tapahtuu hänen silmiensä edessä. Jeesus näkee, mitä me panemme, miten me panemme ja miksi me panemme. Hän on merkinnyt ne kaikki kirjaansa.

Mutta Jeesus ei ainoastaan istu tarkkailijana. Hän kutsuu opetuslapset eteensä ja selittää heille antamisen tärkeyttä ja merkitystä. Jeesus on myös kutsunut meidät tykönsä opettaakseen meille tätä tärkeää asiaa. Kysymyksessä ei ole jokin tilapäinen, vaan jatkuva säännöllinen antaminen. Jerusalemin temppelissä oli naisten esikäytävässä 13 vaskista uhriarkkua, joihin pantiin uhrilahjoja eri tarkoituksia varten. Ne olivat vapaaehtoisia lahjoja, kymmenysten ja muiden maksujen lisäksi. Meillä uuden liiton seurakunnassa ei ole enää pakkomaksuja eikä veroja, vaan kaikki on vapaaehtoisen kannatuksen varassa. Se ei kuitenkaan tarkoita, että meillä olisi nyt vapaus antaa mahdollisimman vähän.

Päinvastoin meidän tulee nyt antaa runsaasti, iloisella sydämellä niin kuin Kristuskin on antanut vapaasti kaikki, oman henkensä

meidän edestämme. Vaikka monet panivat paljon uhriarkkuun, niin Jeesus sanoi köyhän lesken panneen enemmän kuin kaikki muut. Kysymme siis: Kuka enimmän antaa Jumalan valtakunnan työtä varten?

1. Suurin summa ei merkitse suurinta antamista.

Katsellessaan antamista Jeesus näki yhden piirteen, minkä mekin toivoisimme näkevämme: "Monet rikkaat panivat paljon."

Suomalaisista huomaamme, niin Amerikassa kuin Suomessakin, että monet rikkaat antavat vähän. Ovathan suomalaiset yleensä huonoja kirkossa kävijöitä ja antavat heikosti aineellista kannatusta. Heidän on kovin vaikea vapautua vääristä perinteistään, niin että kävisivät ahkerasti kuulemassa Kristuksen evankeliumia ja uhraisivat säännöllisesti hänen valtakuntansa työn hyväksi. Eikä auta sanominen, että me olemme köyhiä, sillä jokainen on rikas, kun hänellä on enemmän kuin hän tarvitsee jokapäiväiseen elämäänsä. Vaikka Jeesuksen päivinä "monet rikkaat panivat paljon", niin vapaissa kirkollisissa oloissa usein on niin, että köyhät antavat enemmän rahassakin ja lisäksi uhraavat auliisti työtänsä ja aikaansa seurakunnan hyväksi.

Antaminen tapahtuu monenlaisista syistä. Jotkut antavat pelkästään velvollisuudesta — kuivasti ja tarkasti niin kuin verojen suoritus ja laskujen maksaminen. Jotkut antavat näön vuoksi: Minkä verran toiset yleensä antavat, sen hekin antavat. Ja jos lahjoitukset julkaistaan, antavatpa enemmänkin, että se huomattaisiin. Jotkut antavat kuin pakosta, haluttomasti, kun eivät kehtaa olla antamatta. Ja monet antavat siinä toivossa, että Jumala on sen heille palkitseva, aivan kuin Jumala joutuisi heidän velallisekseen. Mutta onhan myös niitä, jotka antavat kiitosuhreina, koska Jumala on jo runsain määrin lahjoittanut heille kaikkea hyvää. — Minkälaisia antajia me olemme?

Eipä hyvästä sydämestä antaminen vielä sinänsä ole uhraamista. Kaiketi muutamat noista rikkaista, jotka panivat paljon, panivat myös oikeista syistä. Mutta Jeesuksen mielestä he antoivat niin vähän, ettei sitä voinut antamiseksi sanoakaan. "Sillä he kaikki panivat liiastaan." Ei kukaan heistä mitään todellisesti uhrannut, sillä ei heidän vielä tarvinnut antamisensa tähden mistään kieltäytyä eikä mitään menettää. Uhriarkkuun paneminen ei yhtään tuntunut heidän varoissaan. Kun antaminen ei supista säästöjä eikä sijoituksia, kun ei se estä ylellisyyttä — huvimatkoja, herkkuja kalliita huveja ja harrastuksia, silloin suurikin lahjoitus on vain liiasta annettu. Olemme todellakin antaneet vain liiastamme, kun se ei millään tavalla koske eikä rajoita elämistämme, vaan kaikki juoksee entistä latuaan ja tiedämme saavamme kaikkea mitä haluamme.

Tällaisen antamisen kautta tulee kyllä moni asia autetuksi. Mutta ei se ole mikään todistus kristillisestä uskosta ja rakkaudesta eikä se ole Jumalan sanan opettamaa kristillistä huoltovastuuta. Silloin, vaikka olisi paljonkin annettu, on Jumalan

edessä annettu vain vähän, tai ei mitään.

2. Eniten antaa se, joka panee kaiken, mitä hänellä on, koko elämisensä.

Köyhä leski pani uhriarkkuun kaksi ropoa, noin viisi markkaa eli kolme senttiä. Mutta tämä oli niin suuri ja tärkeä asia, että Jeesus kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun." Ihminen mittaa lahjan suuruutta rahallisen arvon mukaan. Jumala mittaa antajan sydämen ja taloudellisen aseman mukaan. Jumalan laskelmien mukaan oli leski antanut sangen suuren ja kallisarvoisen lahjan. "Tämä pani puutteestaan", sanoo Jeesus. Häneltä puuttui elämän välttämättömät tarpeet. Hänen asuntonsa lienee ollut pieni savimaja laitakaupungilla. Ruokavaroja ei varmaankaan ollut, ja vaatteensa olivat nähtävästi halvat ja kuluneet. Leskeksi jäätyään hänellä ei ollut mitään taloudellista turvaa, ja puute pilkisti eteen joka puolelta. Kuinka kipeästi hän olisikaan tarvinnut nuo roponsa!

Mutta hän ei ainoastaan antanut puutteestaan vaan hän antoi "kaiken, mitä hänellä oli, koko elämisensä." Kun hän otti liinansa solmusta nuo kaksi ropoa ja pani ne uhriarkkuun, hänelle ei jäänyt yhtään mitään, ei penniäkään. Ei ollut jäljellä mitään, millä olisi ostanut vähäisimmänkään leipäpalan. Hän oli todella antanut koko elämisensä. Hänen lahjansa oli siis paljon suurempi kuin kaikkien rikkaiden lahjoittamat suuret summat yhteen laskettuina.

Mutta miten työläästi me opimme Jumalan laskuoppia! Vieläkin puhutaan pienistä lahjoista lesken ropona. Annetaan kitsaasti pieni erä ja sanotaan, että se on lesken ropo. Mutta Jeesus sanoo lesken rovoksi kaikista suurinta summaa, minkä ihminen voi antaa, nimittäin, että hän antaa kaiken, mitä hänellä on, koko elämisensä. Kuka meistä on näin paljon antanut? Ken rohkenee sanoa lahjaansa lesken rovoksi?

Jos me olisimme olleet läsnä ja olisimme tienneet, että tuo leski aikoo panna viimeiset lanttinsa, olisimme sanoneet: "Älä missään tapauksessa tee niin! Millä saat itsellesi ja lapsillesi ruokaa? Eiväthän nuo sinun roposi mitään merkitse temppelin tuloissa eikä sen toiminta ole siitä riippuvainen." — Hyvä on, ettemme olleet siellä. Mutta valitettavasti me nytkin voimme sumentaa jonkun uskovan uhrimieltä.

Jeesus ei kieltänyt tuota leskeä panemasta viimeisiä ropojaan. Sen sijaan hän kutsuu apostolit eteensä ja teroittaa tätä lesken uhrausta esimerkkinä kaikille kristityille maailman loppuun asti. Jeesus kyllä tiesi, kuinka Jumala oli pitävä huolen tästä leskestä, joka kaiken toivonsa oli häneen asettanut. Olihan Eliaan päivinä köyhä leski, jolla kovana aikana oli enää jäljellä vain kourallinen jauhoja. Mutta niistä hän leipoi ensin profeetalle kaltiaisen. Ja katso, jauhot eivät loppuneet ruukusta eikä öljy astiasta noina pitkinä nälkävuosina.

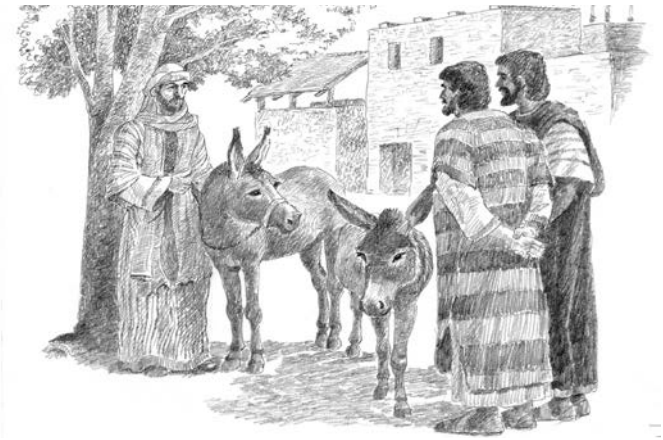

Profeetta Malakian kautta Jumala käski kansaansa: ”Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot, ettenkö avaa teille taivaan ikkunoita ja vuodata teille siunausta ylenpalttisesti. (Mal. 3:10) Jos me olemme oikeita antajia, niin Jumala on kyllä siunaava meille annettavaa.

Maailman valtakunnat kantavat veroja, mutta Jumalan valtakunnassa on vapaaehtoinen kannatus. Uhriarkkuun paneminen on vapaaehtoista. Köyhä leski pani sinne omasta halustaan, kenenkään kehottamatta. Meille Herra sanoo: "Antakoon kukin niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa." Mutta jos sydämesi vaatii sinua panemaan mahdollisimman vähän, silloin ei sydämesi ole oikea Jumalan edessä. Sillä jos olemme hänen kuvansa kaltaisuuteen uudistuneet, niin meillä on Jeesuksen mieli. Ja Jeesus on pannut kaikki alttiiksi meidän edestämme. Hän jätti taivaan kunnian ja tuli tähtemme köyhäksi tänne maailman pilkkaan ja vaivaan. Jeesus antoi kaikki viimeiseen tuskanhikeen ja veripisaraan asti meidän edestämme. Lahjana hän antoi meille anteeksi kaikki synnit ja puki meidät pyhällä vanhurskaudellansa. Vapaasti tulee meidänkin nyt antaa Herralle. Ja hänen rakkautensa pakottamana jokaisella, köyhimmälläkin, on nyt tilaisuus antaa hänelle suurin lahja, koko elämisensä.

Ei Jumala ensin pyydä lahjojamme, vaan tahtoo meidät itsemme omikseen. "Sillä sinulle ei kelpaa teurasuhri, sen minä kyllä antaisin", sanoo psalmisti. Hänelle kelpaa katuva syntinen, joka ottaa vastaan evankeliumin lohdutuksen. Sellainen ihminen kantaa sitten kiitosuhreja Herralle, joka antaa kaikki hänen syntinsä anteeksi ja on parantanut kaikki hänen sairautensa. Makedonian seurakunnat "antoivat itsensä ennen kaikkea Herralle". Siitä sitten seurasi, kuten apostoli sanoo, "että vaikka he olivat monessa ahdistuksen koetuksessa ja

syvässä köyhyydessä, heidän ilonsa ylenpalttisuus vaikutti, että he antoivat alttiisti runsaita lahjoja.” (2 Kor. 8:2). Kun me olemme itsemme antaneet kokonaan hänelle, silloin ei ole enää varauksia; kuulumme kokonaan hänelle.

Jumala ei ole meidän lahjoistamme riippuvainen. Ja kuitenkin hän on järjestänyt armovaltakuntansa niin, että hän tekee työnsä täällä ainoastaan meidän ihmisten kautta. Jeesus pyysi Pietarin venettä saarnatuolikseen. Hän tarvitsi ystävänsä aaseja tullakseen kuninkaana Jerusalemiin. Hän tiedusteli salia kokoontuakseen opetuslastensa kanssa. Hän iloitsi, kun Maria Betaniassa voiteli hänet kallisarvoisella nardus-voiteella. Jeesus nytkin voi saarnata kansalle, ratsastaa syntisten sydämiin ja kokoontua omiensa kanssa vain sikäli kuin kristityillä on uskoa ja rakkautta, uhrimieltä ja innostusta, ahkeruutta ja uskollisuutta. Sen tähden on lesken ropo niin kallis lahja Jumalan edessä.

Jumala itse neuvoo jatkuvaan uhraamiseen, kun hän sanoo: "Viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen menestymisensä mukaan." (1 Kor. 16:2). Huomaamme tästä, että antaminen on osa Jumalanpalvelustamme, joka suoritetaan viikon ensimmäisenä päivänä, sunnuntaina. Sen tulee olla säännöllistä, "kunkin viikon ensimmäisenä päivänä". Siihen tulee kaikkien osallistua, "pankoon jokainen teistä"; toinen ei voi tehdä sitä toisen puolesta. Ja kunkin on annettava "menestymisensä mukaan". Jos tulot ovat pienet, voi antaa vain vähän; jos on hyvin menestynyt, tulee myöskin hyvin antaa, aina menestymisensä mukaan.

Eräässä seurakunnassa Yhdysvalloissa vietettiin lähetysjuhlaa. Pastori oli saarnannut lähetystyön tärkeydestä ja sielujen voittamisesta. Sitten ilmoitettiin kolehti lähetystyön hyväksi. Kirkossa oli rampa tyttö, joka kulki kahden kainalosauvan varassa. Kun kolehtiastia tuli hänen kohdalleen, oli tyttö kyynelissä — hänellä ei ollut rahaa kolehtiin. Mutta kasvoilleen tuli ilon ilme; hän otti sauvansa ja tarjosi ne kolehdinkantajalle. Mies epäröi ja katsoi kysyvänä pastorin puoleen. Kun pastori nyökytti myöntymystä, otti hän kainalosauvat ja niin kolehtiastiat ja sauvat tuotiin uhrilahjoina alttarille.

Pastori nousi puhumaan: "Te olette nähneet tämän ramman sisaremme uhrilahjan Herran työn hyväksi. Mutta me tiedämme, että ilman näitä sauvoja hän ei pääse takaisin kotiinsa. Kuka tahtoisi lunastaa nämä sauvat hänelle takaisin?" Syvä liikutus oli vallannut kirkkoväen. Moni häpesi omaa antiaan. Nyt nousi yksi ja ilmoitti tuovansa Herran alttarille suuren summan sauvojen lunastamiseksi. Nousi toinen, nousi kolmas, nousi miehiä ja naisia jonoittain, ja kukin toi enemmän kuin oli koskaan pannut kolehtiin. Köyhän ramman kainalosauvat olivat ihmeellinen, yhä enenevä lesken ropo. Jumala auttakoon meitä uskossa ja rakkaudessa sellaiseen antamiseen!

G A Aho

Jumalan vähemmistöt

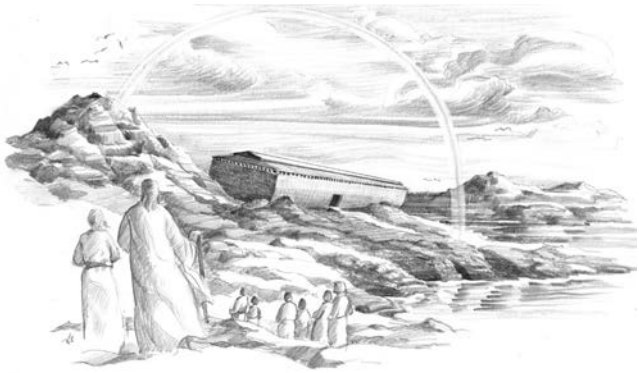

”Jos Jumala on puolellamme, kuka on meitä vastaan?” (Room. 8:31).

Kun Nooa rakensi arkkia, hän oli kovin pienenä vähemmistönä — mutta voitti. Kun Joosefin veljet myivät hänet orjaksi Egyptiin, hän oli selvästi vähemmistönä — mutta voitti. Gideonin 300 miestä oli peräti mitätön joukko Midianin tuhansia vastaan — mutta hän voitti midianilaiset.

Elia oli huomattava vähemmistö, kun hän rukoili, että Jumala lähettäisi tulen kuluttamaan hänen uhrinsa ja saattaisi häpeään Baalin papit — ja hän voitti. Kun nuori Daavid veljiensä nolaamana, mutta uskossa Jumalan avusta meni Goljatia vastaan, hänkin oli todella vähemmistönä — mutta hän voitti. Kun Martti Luther naulasi Wittenbergin linnankirkon oveen väitteensä paavin anekauppaa vastaan, ei sen pienempää vähemmistöä voinut ollakaan — mutta hän voitti. Ja kun Herra Jeesus kallisti päänsä kuolemaan Golgatan ristillä — miten juuri siinä voittikaan vähemmistö!

Me ihmiset eksymme likinäköisyydessämme luulemaan, että Jumala on enemmistön puolella — että kansan ääni on Jumalan ääni. Todellisuus on usein aivan toisenlainen. Uudestaan ja uudestaan Jumala on valinnut mitättömän vähemmistön asianajajakseen. Kuinka usein onkaan Jumalan asia saanut suurimmat voittonsa, kun joku yksilö on uskaltanut seistä valtavaa ylivoimaa vastaan. Athanasius oli vartaloltaan kovin pieni mies. Kun hänet kolminaisuusopissa osoittamansa peräänantamattomuuden tähden oli karkoitettu maanpakoon, joku sanoi hänelle: ”Athanasius, koko maailma on sinua vastaa.” Jaa Athanasius ojentihe suoraksi ja vastasi: ”Athanasius on koko maailmaa vastaan!” Amerikan sisällissodan aikana joku sanoi presidentti Lincolnille: ”Rukoilkaamme, että Jumala olisi meidän puolellamme.” Mutta presidentti vastasi: ”Rukoilkaamme, että me olisimme Jumalan puolella.” Jumala on varmasti sen puolella, joka noudattaa totuutta ja vanhurskautta ja pysyy uskollisena hänen sanalleen. ”Ja jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?”

”Se, Jeesus, on sun asias, se oma on sun kunnias, siis sitä suojaa, vahvista, ken sotii sanas puolesta” Amen

Voimattomalle voimaa

Maailman ruhtinas on tuomittu.

”…ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.” (Joh. 16:11)

Tosin epäuskoisten maailmanlastenkin joukossa on niitä, jotka eivät pelkää Jumalan tuomiota. He joko ajattelevat, ettei sellaista tuomiota tule tai he arvelevat, ettei Jumala voi heitä tuomita. Sellaisia on kuitenkin hyvin vähän. Omatunto saarnaa ihmiselle niin kovaa siitä, että tulee päivä, jolloin salassa oleva vedetään valoon ja ihmissydämen aivoituksetkin tulevat julki. Useimmat ihmiset haluavat sen vuoksi hälventää viimeisen päivän tuomion muistostaan tai ajattelevat sitä pelolla ja vavistuksella. Kukaan ei voi odottaa viimeisen päivän tuomiota ilolla luonnollisen ymmärryksensä eikä voimansa varassa.

Mistä nyt Pyhä Henki tahtoo vakuuttaa maailman tuomioon nähden? Herra sanoo siitä: Pyhä Henki nuhtelee maailmaa tuomion tähden, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.

Nämäkin ovat ihmeellisiä sanoja. Niin uhkaavilta kuin ne vaikuttavatkin, mutta niin sanomattoman suuri lohdutus sisältyy niihin, jota mikään järki ei voisi keksiä. Herra haluaa nimittäin tällä sanoa: Pyhä Henki osoittaa todeksi lunastetulle maailmalle evankeliumilla vielä senkin, että Kristus on voittanut saatanan, hylännyt heidän syyttäjänsä ja Jumalan tuomion nojalla jo syössyt syvyyteen. Niinpä sen, joka on uskon kautta vapautunut synnistä ja tullut osalliseksi Kristuksen vanhurskaudesta, ei tarvitse pelätä tuomiota, saatanan syytöksiä, helvettiä eikä kadotusta. Sille on viimeinen päivä täydellinen vapaaksi lunastamisen päivä, hänen voittonsa ja voitonjuhlansa päivä, se päivä, jolloin tulee ilmi hänen vapautensa ja kirkkautensa Kristuksessa, saatanan kukistajassa.

Onnellinen se, jonka Pyhä Henki on saattanut tähän vakaumukseen. Hän on tullut uskon korkeimmalle kohdalle. Sitä, mitä maailman täytyy vavisten pelätä, hän toivoo iloiten. Se, mikä tekee ajallisen elämän katkeraksi maailmalle, on hänen ajallisen elämänsä makeuttaja. Se, mikä tekee maailmalle kuoleman raskaaksi ja kauheaksi, tekee hänelle kuoleman helpoksi ja arvokkaaksi, niin että hän voi riemuita Paavalin kanssa kuoleman edessä: ”Lähtöni aika on jo tullut. Olen kilvoitellut hyvän

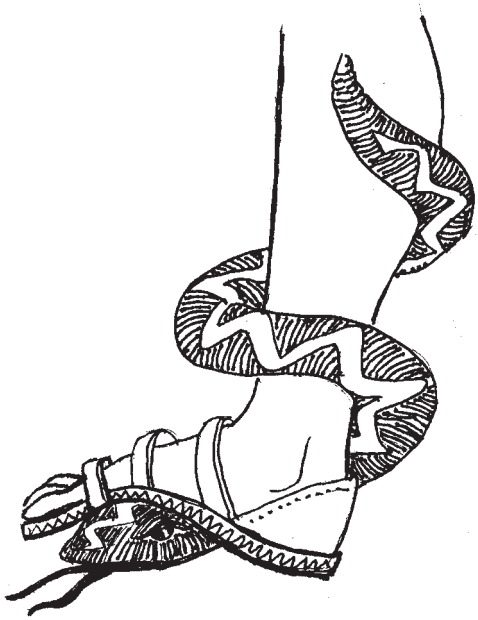

kilvoituksen, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes minulle on talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, antaa minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka rakastavat hänen ilmestymistään.” (2 Tim. 4:6–8)

Hyvä, me haluamme irtautua sydämemme ajatuksista autuuden asioissa. Jos Pyhä Henki saa meidät vakuuttuneiksi evankeliumilla tästä asiasta, niin tiemme kulkee synnistä uskoon, uskosta vanhurskauteen ja vanhurskaudesta kirkkauteen. Me tulemme kokemaan, että se kultainen ketju, minkä pyhä apostoli Paavali Roomalaiskirjeen 8. luvussa nivoo yhteen, muodostuu toisistaan irrottamattomista osista: ”Mutta ne, jotka hän on ennalta määrännyt, hän on myös kutsunut. Ne, jotka hän on kutsunut, hän on myös julistanut vanhurskaiksi, mutta ne, jotka hän on julistanut vanhurskaiksi, hän on myös kirkastanut.” (Room. 8:30)

Pyhälle Hengelle sekä Isälle ja Pojalle olkoon ylistys, kunnia ja kiitos ajassa ja iäisyydessä. Aamen.

Kristus, me kiitämme Sinua siitä, että olet murskannut tuon vanhan käärmeen pään ja vapauttanut meidät hänen vallastaan. Varjele meidät Pyhällä Hengelläsi sanasi kautta uskollisina Sinun valtakunnassasi. Aamen.

C.F.W. Walther
Kotihartaus

Profeetta Jeremia

Profeetta Jeremia korostaa Jumalan sanan ehdotonta auktoriteettia

Profeetta Jeremian kirja tarjoaa meille tämän ajan ihmisille tärkeän näkökohdan siitä, mikä on uskovalle ylin auktoriteetti. Israelin johtajat pitivät Jeremiaa kansansa petturina, kun Jeremia kehotti Jumalan käskystä maansa johtoa antautumaan vihollisille. Jeremia pysyi kuitenkin lujana ja katsoi Jumalan hänelle antaman sanan sitovaksi. Hän oli valmis Herran tähden alistumaan siihen, että häntä pidetään epäisänmaallisena. Kansan johtajille oli tärkeintä isänmaa ja Herran sana oli toissijaista.

Nykyisin on kansallisten päättäjien toimesta, jotka tosin muuten edustavat esivaltaa, muutettu maan lakien eettistä perustaa. Niinpä lakimme hyväksyvät yhtä ja toista eettisten normien vastaista. Niistä olemme varsin hyvin tietoisia. Kun profeetta Jeremia asetti Jumalan sanan jopa esivallan mielipidettä painavammaksi ja seurasi Herran pyhää sanaa, tehkäämme mekin samoin.

Eettisten Raamattuun pohjautuvien normien muuttaminen ei ole meidän vallassamme. Muutokset ovat merkki siitä, että Kristuksen tulo tuomiolle on lähellä. Emme voi kestää hänen edessään, kun hän ilmestyy, jos hylkäämme hänen sanansa. Emme saa asettaa selvän Jumalan pyhän sanan yläpuolelle ihmisen arvovaltaa, on sitten kysymyksessä hallitsijan tai muun henkilön korkean aseman tuoma arvovalta, tieteen tai oppineitten arvovalta, enemmistön arvovalta, yleisen mielipiteen arvovalta tai mikä muu tahansa asia, joka nostetaan Jumalan sanan yläpuolelle.

Ihminen on tavattoman heikko ja tekee erehdyksiä. Saamme kuitenkin uskoa ja muistaa, että Herra on pitkämielinen ja armollinen. Saamme tulla katuvina hänen eteensä, tunnustaa syntimme ja uskoa hänen armoonsa. Sitä, joka hänen tykönsä tulee, hän ei heitä pois luotaan, vaan antaa meille anteeksi ja pukee meidät Kristuksen tahrattomaan vanhurskauteen, jossa kestämme hänen edessään tuomiolla.

Markku Särelä

Profeetta Jeremia toiminnan taustaa

Juudan kansan kokema Jumalan ihmeellinen pelastus Jerusalemin piirityksen yhteydessä vuonna 701 eKr. oli hyvin muistissa – Jumala joka tapauksessa suojelee heitä, kansa uskoi. Kuitenkin lähes 70 vuoden ajan kuningas Manassen johdolla (691-622 eKr.) kansa joutui yhteiskunnallisen sorron alle ja osallistumaan räikeään epäjumalien palvelemiseen.

Mutta pappi Pashur, Immerin poika, joka oli Herran temppelin ylivalvoja, kuuli Jeremian profetoivan nämä sanat. Niin Pashur löi profeetta Jeremiaa ja pani hänet jalkapuuhun, joka oli Herran huoneeseen kuuluvassa Benjaminin yläportissa. (Jer. 20:1-2)

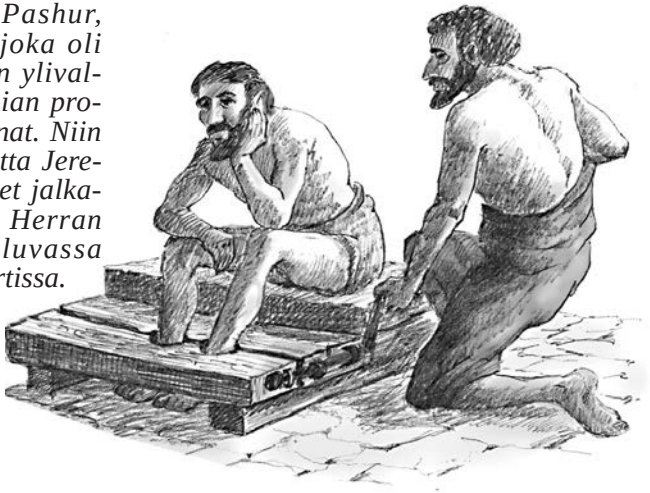

Muutoksen tilanteeseen toi seuraava kuningas Joosia (638-609 eKr.), joka tuli kuninkaaksi 8 vuoden ikäisenä. Hänen johdollaan epäjumalat poistettiin ja temppelipalvelus uudistettiin perinteiden mukaiseksi.

Jeremia (627-587 eKr.) toimi jo nuorukaisena Jumalan kutsumana profeettana Juudan kansan vaikeina aikoina, kun suurvallat taistelivat osuudestaan Assyrian valtakunnan luhistuessa. Vaikka Joosian aikaansaama muutos oli parempaan, joutui nuori Jeremia saarnaamaan pohjoisesta saapuvan vihollisen aikaansaamasta tulevasta Jerusalemin sekä sen temppelin tuhosta. Jumalan tuomio oli varma, koska Juudan kansa ei ollut sisäisesti uudistunut. Kansaa kohtaavan kovan rangaistuksen tarkoituksena oli aikaansaada valitun kansan todellinen parannus.

Jeremian ennustuksiin suhtauduttiin välinpitämättömästi, koska valtiollinen tilanne oli kansan kannalta hyvä ja Joosia vahvisti Juudan asemaa liittämällä siihen entisen Israelin alueet: Samarian ja Galilean. Voidakseen taata Juudan säilymisen itsenäisenä valtiona, hän asettui vastustamaan Egyptin valtapyrkimyksiä Syyriassa ja joutui kohtaamaan sen armeijan Megiddon solassa vuonna 609 eKr. Joosia kaatui ja Juuda joutui egyptiläisten vallan alle. Joosian pojasta Jooahasta tuli uusi hallitsija — mutta vain vähäksi aikaa, sillä egyptiläiset vaihtoivat hänen veljensä Joojakimin kuninkaaksi. (608-597 eKr.) Egyptiläisten miehityksen aikana kansa joutui jälleen palvomaan vieraita jumalia.

Jeremia jatkoi ennustuksiaan babylonialaisten tuomasta tulevasta tuhosta ja kehotti Juudan

kansaa parannukseen. Neljä vuotta myöhemmin (605 eKr.) babylonialaiset häätivät egyptiläiset alueelta ja Juudan hallinto jäi ilman voimakasta valtiollista tukijaa. Jeremia saarnasi antautumista babylonialaisille, jotta kansa välttyisi tulevista kärsimyksistä ja siksi häntä pidettiin kansanpetturina ja babylonialaisten kätyrinä. Häntä rangaistiin monin tavoin ja yritettiin jopa tappaa. Mutta Jeremia totteli Jumalaa ja varoitti tulevasta tuhosta. Hän käski jokaista valitsemaan vapaaehtoisen antautumisen viholliselle.

Babylonia hyökkäsi Juudaan vuonna 599 eKr. ja sen piirittäessä Jerusalemia kuningas Joojakim kuoli. Hänen tilalleen kuninkaaksi tuli nuori Joojakin, joka joutui pian myöntämään Juudan tappion Babylonialle ja olevansa perheineen niiden pakkosiirtolaisten joukossa, jotka joutuivat jättämään maansa. Juudan tappio oli surun aikaa myös Jeremialle, vaikka hän tiesi vielä suuremman surun olevan edessä. Kuningas Nebukadnessar valitsi Juudan sijaishallitsijaksi Joojakimin veljen Sidkian, jonka salaisena pyrkimyksenä oli yhteistyö egyptiläisten kassa.

Jeremia joutui koko Sidkian ajan (n. 9 vuotta) saarnaamaan tulevaa kaupungin ja temppelin tuhoa koska kuningas hallintonsa kanssa juonitteli Babyloniaa vastaan eikä kansa kääntynyt Jumalan puoleen. Kuningas, joka vihasi Jeremian asemaa Jumalan profeettana ei sallinut hänelle mitään liikkumisvapauksia. Sidkian vehkeilyt aiheuttivat lopulta sen, että Nebukadnessar valloitti Juudan alueet ja ryhtyi piirittämään Jerusalemia. Piiritys kesti lähes kaksi vuotta ja asukkaat kärsivät sekä nälästä että sodan kauheuksista. Kuningas Sidkia uskoi egyptiläisen tulevan apuun eikä halunnut ottaa huomioon Jeremian antautumiskehotuksia. Jeremiaa pidettiin piirityksen ajan vankilassa. Kaldealaisten murrettua aukon Jerusalemin muuriin Sidkia pyrki pakoon mutta tavoitettiin ja tuomittiin. Jerusalemin kaupunki ja sen temppeli tuhottiin. Kaikki, mitä Jeremia oli Jumalan käskystä ennustanut, oli toteutunut. Mutta tapahtumien tarkoitus ei ollut kansan tuomitseminen vaan kasvattaminen luottamaan Jumalan johdatukseen, joka johtaisi vielä Jerusalemin temppelin sekä kaupungin uudelleenrakentamiseen ja kansan palaamiseen Jumalansa luokse.

Jeremia jäi Jerusalemiin, kun jäljellä oleva työkykyinen kansanosa vietiin pakkosiirtolaisuuteen. Valitusvirret syntyivät Jerusalemin raunioilla. Babylonialaiset jättivät edustajakseen alueelle maaherra Gedaljan, joka murhattiin. Tapahtuma aikaansai jäljelle jätetyn, kostoa pelännen väestön pakenemisen Egyptiin — mukaan pakotettiin myös Jeremia, joka ei enää palanut Jerusalemiin.

KP

Uutena vuotena

Oi kuule, Herra, huutomme,
kun puoleesi nyt nousee se.
Isäimme turva, lohdutus,
suo kansallemme siunaus.

Pois juoksee aika joutuisaan,
me väistymme kuin varjot maan,
vaan kautta kaikkein vaiheittein
on armo iankaikkinen.

Sinulle, armon Jumala,
nyt olkoon kiitos hoidosta,
kun kaiken meille lahjoitit
ja rakkaasti myös kuritit.

Soit leivän jokapäiväisen,
veit turvaan alta vaarojen.
Myös yöhön synkkään valon loit
ja lohdutuksen suruun toit.

Me Herran nimeen luotamme,
myös uuteen vuoteen kantaa se.
Sen suojaan jäämme toivossa,
et hylkää meitä, Jumala.

VK 34

Jumala on puhunut ihmisille

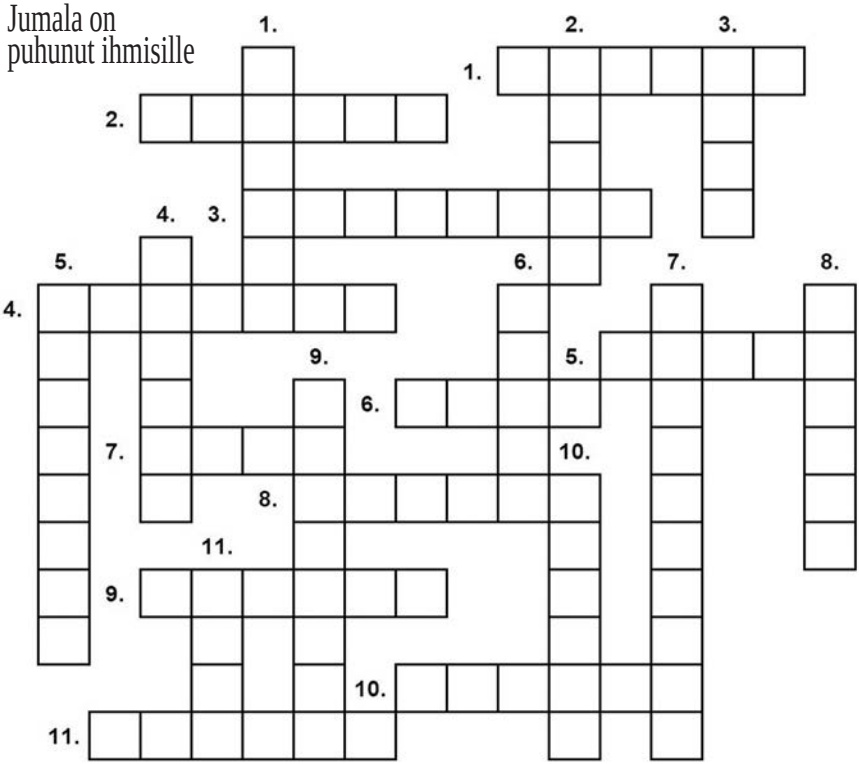

Jumala on itse puhunut joillekin ihmisille – joko suoraan tai enkelin välityksellä. VT:ssä käytetään monesti ilmaisua ”hänelle tuli tämä Herran sana”. Jeesus puhui eläessään opetuslapsilleen ja kansalle, joka häntä seurasi ja kuunteli, mutta myös ylösnoustuaan joillekin ja vieläpä sen jälkeen, kun hän oli noussut ylös taivaaseen. Meille Jumala puhuu yhä Raamatussa. Ristikossa on henkilöitä, joille Jumala on puhunut.

Pystyyn
1 Joos. 6:2
2 1 Moos. 3:17
3 1 Moos. 3:13 (nimi)
4 1 Sam. 3:10
5 Luuk. 2:8-10 (perusmuoto)
6 Joona 1:1
7 Joh. 20:17-18
8 1 Moos. 21:17
9 1 Moos. 17:9
10 2 Moos. 3:4
11 Apt. 9:4-5

Vaakaan
1 Matt. 28:5 (perusmuoto)
2 Matt. 1:20
3 Luuk. 1:13
4 Apt. 18:9
5 Luuk. 1:30
6 1 Moos. 9:17
7 1 Kun. 21:28
8 4 Moos. 22:12
9 1 Moos. 46:2
10 Tuom. 7:7
11 1 Kun. 3:5

Suihkulähde

Jo satoja vuosia on yritetty keksiä ikiliikkujaa, laitetta, joka toimisi itsestään ilman siihen syötettävää energiaa. Kukaan ole ei onnistunut. Fysiikan lakien mukaan se olisi mahdotonta.

Olin puutarhakaupassa, jonka pihalla oli erilaisia taimia myytävänä. Huomasin siellä myös erikoisen laiteen. Se kellui veden pinnalla ja ruiskutti vettä noin puolen metrin korkeuteen. Tarkemmin tarkasteltuani huomasin, ettei laitteeseen mennyt sähköjohtoa. Kuitenkin se toimi kuin tyhjästä. Miten se oli mahdollista? Sitten oivalsin, että laitteen pinnalla oli pieniä aurinkopaneeleja. Se siis otti tarvitsemansa energian auringon paisteesta. Päivä ei ollut edes erikoisen aurinkoinen, mutta silti tämä suihkulähde toimi ja toimi.

Yllättäen vesisuihku pieneni hyvin pieneksi. Mikäs nyt, ajattelin. Sitten huomasin, että olin vahingossa siirtynyt sen ja auringon väliin varjostamaan sitä. Häkellyttävää oli nähdä, miten auringosta saatava energia vaikutti heti sen toimintaan.

Tämä kelluva suihkulähde sai minut muistamaan, että Jumala on luvannut, että Hänen Sanansa on voimallinen. Kun ihminen kuulee Jumalan Sanaa, Pyhä Henki vaikuttaa uskon. Usko vahvistuu ja säilyy Sanan kuulemisen ja lukemisen vaikutuksesta. Pyhän Hengen toiminta ei näy, mutta kuitenkin sillä on voima ja vaikutus.

Jumalan Sanaa pitää kuulla jatkuvasti, kuten suihkulähteenkin piti saada koko ajan aurinkoa. Joskus joku asia voi tulla ihmisen ja Sanan kuulemisen väliin – kuten minun varjoni esti suihkulähteen toiminnan.

Jumalan Sana on meillä Raamatussa. Kun ihminen kuulee Jumalan Sanaa tai lukee Raamattua jatkuvasti, usko vahvistuu. Silloin myös halu toimia Sanan hyväksi kasvaa. Syntyy halua auttaa puutteessa olevia, halua toimia seurakunnassa, halua kertoa Jeesuksesta toisille ja halua kiittää… Usko Jeesukseen on kaikkein tärkein asia ihmisen elämässä, sillä Raamatussa luvataan: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut.” Apt. 16:31.

”Sillä niin kuin sade ja lumi, joka taivaasta tulee, ei sinne palaa, vaan kostuttaa maan, tekee sen hedelmälliseksi ja kasvavaksi, antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän, niin on myös sanani, joka suustani lähtee. Se ei palaa tyhjänä luokseni, vaan tekee sen, mikä on minulle otollista, ja saa menestymään sen, mitä varten sen lähetin." Jes. 55:10–11.

EV – pyhäkoulu

Luterilaisen tilaajat, huomio!
Vuoden 2023 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa.
Suosittelemme maksamaan sen suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua seuraavin tiedoin:
Maksun saaja: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, Luterilaisen toimitus. Tilinumero: FI15 8000 1700 3033 09
Näin autatte säästämään laskutuskuluissa. Kiitoksia paljon!

Lehtemme vuosikertoja on sidottu perinteisesti vuosittain. Halukkaat säästävät saamansa lehdet ja ne toimitetaan yhteistilauksena sitomoon. Jos olet kiinnostunut, ota yhteyttä Kalle Särelään.

Tervetuloa mukaan myös STLK:n seurakuntien pyhäkouluun!
Niitä on suunniteltu keväälle 2023 seuraavasti:
la 7.1. klo 12.15 Kangasalan uimahallissa, Kuohussa, Kirkkojärventie 4
su 5.2. klo 11.00 Helsingissä kappelilla
su 26.2 Tampereella Marttalassa tai Siitamassa, kellonaika varmistuu myöhemmin ja ilmoitamme siitä verkkosivuillamme
su 19.3. kotipyhäkoulu Hämeenlinnassa
to 6.4. klo 18.00 etäopetuksena
pe 7.4. klo 15.00 etäopetuksena
su 9.4. Lahdessa kirkolla pääsiäisjuhlan yhteydessä
su 21.5. kellonaika ja paikka täsmentyvät vielä

Tervetuloa kuuntelemaan ajankohtaisia saarnoja!

Alla mainitut löytyvät: www.luterilainen.com/fi/kuuntele

3.4.22	MINÄ OLEN - Totuudella valhetta vastaan (MK)	Joh. 8:46-59
31.10.21	Uskonpuhdistusjuhlan saarna	Joh. 15:18-21
24.10.21	Rikkovan veljen ojentamisesta	Matt. 18:15-22
11.7. 21	Jumalalla on aika sinulle juuri nyt	Hepr. 3:12-19
26.6.21	Ihmisen järkyttävä piirre, Kristuksen käsittämätön armo	Joh. 8:1-11
20.6.21	Kenelle Herra ei lue syntiä	Room. 4:1-8
13.6.21	Herra itse on lampaittensa paimen	Hes. 34:11
23.5.21	Jumalan suuri rakkaus	Joh. 3:16-21
16.5.21	Iankaikkinen ylipappi	Hepr. 7:19-28
13.5.21	Kristus on valmiina tulemaan tuomiolle	Ef. 4:7-13
9.5.21	Usko, järki ja tunteet	1 Moos. 3:8
2.5.21	Isä, varjele ristinalainen kirkkosi pahasta	Joh. 17:11-17

SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.
Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä pastori Marko Kailasmaahan. Yhteystiedot: marko.kailasmaa@luterilainen.com Puhelin 050 342 7448.
Raamattu sanoo: "*Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloon toimeen.*" (1 Tim. 3:1) STLK

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A, *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11.00. HPE 1.1., 15.1., 5.2., 19.2.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, Jumalanpalvelukset sunnuntaisin klo 11.00. HPE 8.1. ja 22.1. HUOM. HPE 12.2. klo 15.00 Tampereen jumalanpalvelukset pyritään lähettämään jäsenille myös videoyhteyden kautta.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22, *Jumalanpalvelus* ja HPE 8.1. klo 15.00, 22.1. klo 15.00. HUOM. HPE 12.2. klo 11.00 Mahdollisuus seurata myös etänä.

Kouvola, Keskitie 7, *Jumalanpalvelus* ja HPE 10.1. klo 10.00.

Lahti, *Jumalanpalvelus* kirkolla, Rajakatu 7, *Jumlanpalvelus* ja HPE 10.1. klo 14.00 ja 8.2. klo 13.00.

Pori, pääkirjaston seminaarihuone 1, Gallen-Kallelan katu 12, *Jumalanpalvelus* ja HPE 13.2. klo 18.30.

Puumala, Härkösentie 3 B 12, *Jumalanpalvelus* ja HPE 2.2. klo 12.00.

Turku, Hurtinkatu 12 C 13, *Jumalanpalvelus* ja HPE 21.1. klo 14.00 ja 18.2. klo 14.00.

Vaasa, Vanhan Vaasan katu 8 A 7 *Jumalanpalvelus* ja HPE 13.2. klo 10.30.

Ylistaro, Ruuskalantie 61, *Jumalanpalvelus* ja HPE 13.2. klo 13.00.

Pyhäkoulu eri paikkakunnilla ja striiminä (seuranta etänä videoyhtyden avulla)

Muutoksista ilmoitamme verkkosivuilla www.luterilainen.com samoin tilaisuuksista muilla paikkakunnilla.

Pastori Marko Kailasmaa on lomalla viikon nro 8 (20.2.–26.2.2023).

Pastori Marko Kailasmaa
puhelin 050 342 7448
Peltokuja 8, 08700 Lohja.
marko.kailasmaa@luterilainen.com

Pastori Markku Särelä
Saarenvainionkatu 3 B 12
33710 Tampere
puhelin 040 5200 579
markku.sarela@kolumbus.fi

www.luterilainen.com
www.pyhakoulu.fi

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Voimallinen on tehnyt minulle suuria, Martti Luther.....2
Tunnustukselliset seurakunnat 100 vuotta! KS.....3
Uusi vuosi, RE.....7
Ihmiselämän katoavaisuus, Vv.....8
Ota evankeliumi vastaan! MK.....9
Isän ikuinen koti, CFWW.....12
Jumalan sanan opin perustava merkitys, AAU.....14
Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo, Martti Luther.....18
95 teesiä, MS (35 - 61) 19
VK 332.....21
Kristuksen seuraaminen, Martti Luther.....22
Kuinka paljon on lesken ropo? GAA.....24
Jumalan vähemmistöt, Vv.....29
Maailman ruhtinas on tuomittu, CFWW.....30
Profeetta Jeremia, KP.....32
VK 34.....35
Jumala on puhunut ihmisille -ristikko, EV.....36
Suihkulähde, EV.....37
Tapahtumatietoja.....38
Toimintatietoja.....39
Kansi: Luoja ja luonto, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23, Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys 7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2023: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus:Vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi .
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:
seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere